

ŞEREF YEMİNİ

FELSEFE YÜĞÜ 5. KİTAP

MORGAN RICE

Felsefe Yüzüğü

Morgan Rice

Şeref Yemini

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Şeref Yemini / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Felsefe Yüzüğü)

ŞEREF YEMİNİ (Felsefe Yüzü 5. Kitabı), Thor Lejyon'daki arkadaşlarıyla Eski Kader Kılıcı'nı bulmak ve Halka'yı kurtarmak için İmparatorluğun engine ve vahşi doğasında destansı bir göreve atılıyor. Yeni yerlere gittikçe, beklenmedik canavarlarla karşılaştıkça ve omuz omuza akıllara durgunluk verecek bir savaşta savaştıkça, Thor'un arkadaşlıkları derinleşiyor. Hayallerinde bile canlandıramadıkları egzotik diyarlarla, yaratıklarla ve insanlarla karşılaşıyorlar ve yolculuklarının her adımı giderek artan bir tehlikeyle bezeniyor. Hırsızların izini İmparatorluğun daha da derinlerine doğru takip ederken hayatta kalabilmek için tüm becerilerini kullanmaları gerekecek. Görevleri onları Yeraltı Dünyası'nın, cehennemin yedi diyarından birinin merkezine, yaşayan ölülerin hüküm sürdüğü ve tarlaların kemiklerle çevrili olduğu merkezine götürecektir. Thor'un her zamankinden de çok güçlerini kullanması gerekirken, bir yandan da kim olduğunun ardındaki gerçeği anlamak için çaba sarf ediyor. Halka'da kalan Gwendolyn'in Silesia'nın Batı'daki korunaklı kalesine, bin senedir Kanyon'un kenarında ayakta kalmış olan eski bir şehre Kraliyet Sarayı'nı yönlendirmesi gerekiyor. Silesia'nın korunaklı duvarları her yüzyılda her saldırıdan kurtulmasını sağlamıştı, ancak asla Andronicus gibi bir lider tarafından idare edilen ve bir milyon askerinden oluşan ordusunun saldırısı gibi bir saldırıyla yüz yüze kalmamıştı. Gwendolyn bir liderlik rolü üstlenirken, yanı başında Sorg, Kolk, Brom, Steffen, Kendrick ve Godfrey ile kraliçe olmanın nasıl bir şey olduğunu öğreniyor ve şehri yaklaştıkça olan büyük savaşa karşı savunmaya hazırlanıyor. Bu arada, Gareth çılgınlığının daha da derinlerine inerek onu Kraliyet Sarayı'nda bir suikasta kurban edecek olan bir darbeye karşı gelmeye çalışıyor ve çökmüş olan kalkan vahşi yaratıkların istilasını mümkün kılarken, Erec aşkı Alistair'i ve Dükün Savaria şehrini kurtarmak için canı pahasına savaşıyor. Kendini içkiye boğan Godfrey'ninse geçmişini geride bırakmaya ve ailesinin umduğu adam olmaya hazır olup olmadığına karar vermesi gerekiyor. Hepsi canlarını kurtarmak için savaşıyor ve işler daha da kötüye gidemezmiş gibi gözükürken, öykü iki şok edici gelişmeyle sona eriyor. Gwendolyn saldırıdan kurtulabilecek mi? Thor İmparatorluktan kaçabilecek mi?

Kader Kılıcı bulunabilecek mi?BİR ŞEREF YEMİNİ sofistike dünya oluşumuyla ve özellikleriyle arkadaşlara ve aşıklara, rakiplere ve kur yapanlara, şövalyelere ve ejderhalara, entrikalara ve politik entrikalara, reşit olmaya, kırılan kalplere, aldatmacaya, hırsa ve ihanete dair destansı bir öykü. Şeref ce cesaretle, kaderle ve yazgıyla, büyücülükle ilgili bir öykü. Bizleri asla unutmayacağımız ve her yaşa ve cinsiyete hitap eden bir dünyaya götüren bir fantezi. 75,000 sözcükten oluşuyor.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BÖLÜM BİR	10
BÖLÜM İKİ	13
BÖLÜM ÜÇ	16
BÖLÜM DÖRT	21
BÖLÜM BEŞ	27
BÖLÜM ALTI	31
BÖLÜM YEDİ	38
Конец ознакомительного фрагмента.	39

Morgan Rice

Şeref Yemini (Felsefe Yüzü 5. Kitabı)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ dizisinden sonra yaşamak için bir neden kalmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ'nde Morgan Rice bir başka harika fantezi dizisinin sözünü veriyor, bizi troller, ejderhalar, yiğitlik, onur, cesaret, sihir ve kaderimize inancın bir fantezisine daldırıyor. Morgan bir kez daha her sayfada onlar için tezahürat yapmamızı sağlayan güçlü bir karakter seti oluşturmayı başarmış... İyi yazılmış fantastik edebiyat seven herkesin kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ederiz..”

--*Books and Movie Reviews*

Roberto Mattos

“EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ daha başlangıcından başarılı... Üstün bir fantezi... Olması gerektiği gibi, bir protagonist ile başlıyor ve düzgün bir şekilde şövalyeler, ejderhalar, sihir ve canavarlar ve kaderin geniş çemberine doğru ilerliyor... Üst düzey bir fantezi edebiyatın tüm yakalayıcı unsurları bu kitapta mevcut, askerler ve savaşlardan kendiyle yüzleşmeye kadar... Güçlü, inanılır genç bir protagonist ile ilerleyen destansı fantezi edebiyat sevenler için tavsiye edilecek bir kitap.”

--*Midwest Book Review*

D. Donovan, eKitap Eleştirmeni

“Morgan Rice'in önceki romanlarının hayranları ve Christopher Paolini'nin THE INHERITANCE CYCLE dizisi gibi işlerin hayranlarını memnun edecek macera dolu bir fantezi... Genç Yetişkin Edebiyatının hayranları Rice'in bu son kitabını çok sevecek ve daha fazlası için yalvaracaktır.”

--*The Wanderer, A Literary Journal (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak)*

“Hikâyesinde gizem ve entrika elementleri bulunduran esprili bir fantezi. Kahramanların Görevi cesur olmak ve büyüme, gelişme ve mükemmelliğe götüren hayat amaçlarıyla ilgili... Dolgun fantezi maceraları, bir baş kahraman, araçlar ve hayalperest bir çocuk olan Thor'un olanaksız durumlarla karşılaşp genç bir yetişkin haline gelişine çok iyi şekilde odaklanan bir dizi hareketli karşılaşmalar sağlayan bir macera arayanlar için ideal... Destansı bir genç yetişkin dizisinin neler sunabileceğinin sadece bir başlangıcı.”

--*Midwest Book Review (D. Donovan, eKitap Eleştirmeni)*

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir Kitap.”

--*Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“Destansı fantezi Felsefe Yüzüğü serisinin (şu anda 14 Kitaptan oluşuyor) heyecan dolu bu ilk kitabında Rice, okurlarını 14 yaşındaki, hayali, krala hizmet eden elit şövalye birliği Gümüş Lejyon’a katılmak olan Thorgrin “Thor” McLeod ile tanıştırıyor. Rice’ın yazını sağlam ve oldukça merak uyandırıcı.”

--*Publishers Weekly*

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)
CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)
ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

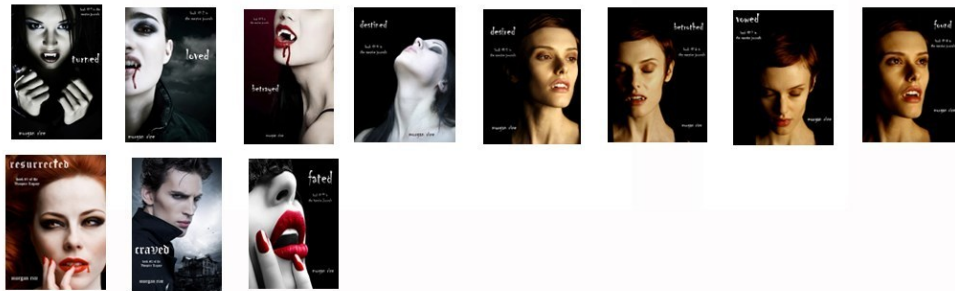
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

Morgan Rice © 2012

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları RazoombGame'e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

“Her insan hayata değer verir, ama değerli bir insan şerefe hayattan çok daha fazla değer verir.”

—William Shakespeare

Troilus ve Kressida

BÖLÜM BİR

Andronicus, atını gururlu bir şekilde McCloud'un kraliyet şehrinin merkezine doğru sürdü. Komutanlarından yüzlercesi iki yanından geliyorlardı, hayattaki en değerli malı olan Kral McCloud'u da arkasından sürüklüyordu. Zırhı çıkarılmış, yarı çıplak, kıllı ve yağlı bedeni iplerle sarılmış olan Kral McCloud bileklerinden Andronicus'un atının eyerinin arkasına bağlanmıştı. Andronicus atını ağır ağır sürerek zaferinin keyfini çıkarıyor ve bir toz bulutu kaldırarak McCloud'u sokaklarda, toprağın ve taşların üzerinde sürüklüyordu. McCloud'un sokaklarda toplanan halkı yutkunuyordu. Andronicus, kralı kendi şehrinin sokaklarında sürükleyerek dolaştırırken, onun çığlıklarını ve acı içinde kıvranıp inmesini dinliyor ve yüzü sevinçle parlıyordu. Şehir halkının yüzleriye korkudan çarpılmış gibiydi. Bir zaman kralları olan adam, şimdi aşağılık bir köle olmuştu. Bu, Andronicus'un hayatında hatırladığı en güzel gündü.

Andronicus, McCloud'un şehrini bu kadar kolayca ele geçirebileceğini hiç beklemiyordu. O yüzden biraz şaşırmıştı. McCloud'un adamlarının moralleri daha saldırı başlamadan önce bile çökmüş olmalıydı. Andronicus'un sayıları binleri bulan askerleri, şehri savunma cüretini gösteren bir avuç askerin üzerine yıldırım gibi bir baskın yapmışlar ve göz açıp kapayıncaya kadar tüm şehri karıncalar gibi sarmışlardı. McCloud'un adamları direnmenin bir fayda vermeyeceğini görmüş olmalıydılar. O yüzden, teslim olmaları halinde, Andronicus'un onları esir alacağını var sayarak silahlarını bırakmışlardı.

Ama onlar yüce Andronicus'u tanımıyorlardı. O, teslim olmaktan nefret ederdi. O kimseyi esir almazdı. Silahlarını bırakmaları sadece Andronicus'un işini kolaylaştırmıştı. Adamları rüzgâr gibi eserek önlerine çıkan tüm erkekleri katletmişlerdi. McCloud'un şehrindeki tüm sokak aralarından ve yan sokaklardan oluk oluk kanlar akmıştı. Her zamanki gibi, kadınları ve çocukları köle olarak almıştı Andronicus. Adamlarıysa tüm evleri, bir bir talan etmişlerdi.

Zaferinin etkilerini incelemek için sokaklarda ağır ağır ilerleyen Andronicus, her tarafa saçılmış cesetlere, tepeler oluşturan ganimetlere ve yıkılmış evlere baktıktan sonra, dönerek komutanlarından birine tamam der gibi başını salladı. Komutan elindeki meşaleyi anında havaya kaldırarak emrindeki adamlara işaret verdi ve hep birlikte sazdan çatırları olan evleri ateşe vermek için şehrin içine yayıldılar. Alevler bir anda er yanı sararak gökyüzüne doğru yükseldi. Andronicus bulunduğu yerden bile bu ateşin sıcaklığını hissedebiliyordu.

"HAYIR!" diye haykırdı arkasındaki McCloud, yerlerde çırpınarak.

Andronicus'un gülümsemesi suratının tamamına yayıldı. Özellikle büyük olduğu için hedef aldığı bir taşa doğru hızlı adımlarla ilerledi; çıkan çarpma sesi onu çok mutlu etti. McCloud'un bedeninin az önce bu taşın üzerinden geçtiğinden emindi.

Andronicus şehrin yanışını büyük bir keyifle izliyordu. Fethettiği tüm şehirleri önce yerle bir eder, sonra orayı kendi adamlarıyla ve kendi komutanlarıyla yeniden kurardı. İmparatorluğunu böyle kurmuştu. Eskinin izlerine tahammülü yoktu. O, yeni bir dünya kuruyordu. Andronicus'un dünyasını...

Atalarının hiç birinin elde edemediği Halka, o Kutsal Halka, artık onun arazisi haline gelmişti. Buna inanmakta zorlanıyordu. Derin bir soluk aldı ve ne kadar yüce olduğunu düşündü. Bir süre sonra Kuzey İskoçya'yı boydan boya geçecek ve Halka'nın diğer yarısını da fethedecekti. Böylece, bu gezegen üzerinde ayağının basmadığı bir yer kalmamış olacaktı.

Andronicus atını sürerek McCloud'un şehir merkezindeki devasa heykeline doğru ilerledi ve heykelin önüne gelince durdu. Bir tapınak gibi yükselen bu heykel mermerden yapılmıştı ve elli ayak yüksekliğindeydi. Heykel McCloud'u, Andronicus'un bilmediği bir halde gösteriyordu... Elindeki kılıcı gururla taşıyan genç, zinde ve adaleli bir McCloud... Benmerkezci bir heykeldi bu. Andronicus o yüzden onu beğendi. İçinden bir ses ona heykeli alıp ülkesine götürmesini ve bir zafer hatırası olarak sarayına koymasını söylüyordu.

Ama bir taraftan da bu heykelden iğreniyordu. Hiç düşünmeden, eğilerek normalden en az üç misli daha büyük olan ve küçük bir kaya parçasını bile fırlatabilen sapanını aldı, geriye doğru kaykılarak tüm gücüyle çekti.

Küçük kaya havada uçarak heykelin başıyla buluştu. McCloud'un mermer başı paramparça oldu ve infilak eder gibi bedeninden ayrıldı. Andronicus daha sonra korkunç bir nara atarak, iki kollu zincirli kılıbını havaya kaldırdı, başının üzerinde salladı ve tüm gücüyle savurdu.

Andronicus bu şekilde heykelin gövdesini de parçaladı. Mermer heykel önce sallandı, sonra büyük bir gürültüyle yere yıkılarak paramparça oldu. Andronicus, daha sonra atını dehledi ve McCloud'un bedeninin bu parçalar üzerinden geçtiğinden emin oldu.

"Bunu ödeyeceksin!" diye bağırdı ıstırap içindeki McCloud zayıf bir sesle.

Andronicus güldü. Hayatı boyunca pek çok insanla karşılaşmıştı, ama hepsinin içinde en acınası olanı bu adam olmalıydı.

"Öyle mi dersin?" diye haykırdı Andronicus.

Bu McCloud çok kalın kafalıydı; yüce Andronicus'un gücünü hâlâ takdir edememişti. Öyleyse ona asla unutamayacağı bir ders vermeliydi.

Andronicus bakışlarıyla şehri taradı ve McCloud'un şatosu olduğundan emin olduğu binayı saptadı. Atını dehledi ve dörtlüye koşturmaya başladı. McCloud'u tozlu avludan sürüklerken, adamları da onun peşinden geliyorlardı.

Andronicus atını sürerek onlarca mermer basamaktan çıktı. McCloud'un bedeni de çarpma sesleri çıkararak arkasından geliyordu. McCloud basamaklara her çarpışında bağılıyor ve inliyordu. Andronicus mermer giriş kapısına kadar atını sürmeye devam etti. Adamları, ayaklarının dibinde McCloud'un nöbetçilerinin kanlı cesetleri olmak üzere, kapının önünde nöbet tutar gibi dikilmişlerdi bile. Andronicus, şehrin tüm köşelerinin ele geçirilmiş olduğunu görünce keyifle sırıttı.

Sonra atını sürmeye devam etti ve şatonun devasa kapılarından geçerek, tamamen mermerden yapılmış yüksek, kemerli tavanları olan koridorlara girdi. McCloud denen bu kralın ölçüsüzlüğüne hayret etti. Adamın kendisini şımartmak için hiç bir masraftan kaçınmadığı açıkça belli oluyordu.

Ama gün, artık onun günüydü. Adamlarıyla birlikte geniş koridorlardan geçerek atını McCloud'un taht odası olduğundan emin olduğu yere kadar sürmeye devam etti. Atların toynaklarından çıkan sesler duvarlara çarpıp yankılanıyordu. Andronicus, meşeden yapılmış kapıları adeta delip geçerek odaya girdi. Gerçekten de, odanın tam orta yerinde altından yapılmış iğrenç bir taht duruyordu

Atından inerek altın basamakları ağır ağır çıktı ve tahtın üzerine oturdu.

Derin bir soluk aldı ve bakışlarını atlarının üzerinde onun emirlerini beklemekte olan adamlarının ve düzinelerle komutanının üzerinde gezdirdi. Hâlâ ata bağlı bir şekilde inlemekte olan McCloud'un kanlı bedenine baktı. Tüm odayı gözden geçirdi, duvarları, bayrakları, zırhları ve silahları inceledi. Üzerine oturduğu tahtın işçiliğine bir göz attı ve hayran kaldı. Tahtı eritebilir veya kendisi için alıkoyabilirdi. Belki de ikinci derecedeki komutanlarından birine verebilirdi.

Tabii ki bu, yirmi işçinin kırk yıl boyunca üzerinde çalıştıkları ve tüm krallıklar içindeki en muhteşem taht olan Andronicus'un tahtıyla karşılaştırıldığında beş para etmezdi. O tahtın yapımı daha babası hayattayken başlatılmış ve Andronicus'un onu öldürdüğü güne kadar devam etmişti. Zamanlama müthişti doğrusu.

Andronicus, başını eğerek McCloud'a, bu acınası küçük insana baktı ve ona en iyi nasıl ıstırap çektireceğini kestirmeye çalıştı. Kafatasının şeklini ve büyüklüğünü inceledi ve onu kurutarak diğer kuruttuğu kafataslarıyla birlikte boynunda taşıdığı kolyeye takmaya karar verdi. Ama boynunda daha güzel durması için, adamı öldürmeden önce yüzünü ve elmacık kemiklerini inceltmek için biraz vakte ihtiyacı olacağını hesap etti. Bu şişko ve yağlı yüzün, kolyesinin estetiğini bozmasını hiç istemezdi. Kendi kendine gülümsedi. Evet, diye karar verdi. Bu çok iyi bir plandı.

"Onu bana getirin," diye emretti komutanlarından birine Andronicus, o tanıdık, boğuk ve hırıltılı sesiyle.

Komutan bir an bile tereddüt etmeden atıldı ve süratle McCloud'un yanına giderek ipi kesti. Kıpırmızı bir iz bıraktığı zeminin üzerinde sürükleyerek Andronicus'un ayaklarının dibine getirip bıraktı.

"Bundan kurtulamayacaksın!" diye mırıldandı McCloud zayıf bir sesle.

Andronicus başını iki yana salladı; bu adam hiç ders almıyordu.

"İşte ben burada, senin tahtının üzerinde oturuyorum," dedi Andronicus. "Ve sen de benim ayaklarımın dibinde yatıyorsun. Sanırım dilediğim her şeyden ve her yerden kurtulabilecek konumda olduğumu kolaylıkla söyleyebiliriz, öyle değil mi? Nitekim kurtulmuş da bulunuyorum..."

McCloud inleyerek ve ağrıdan kıvranarak yerde yatıyordu.

"Gündemimdeki ilk madde," dedi Andronicus, "senin yeni kralına ve efendine gereken saygıyı göstermeni sağlamak. Şimdi bana gel ve yeni krallığımda benim önümde ilk diz çöken, elimi ilk öpen ve beni Halka'nın bir zamanlar McCloud'a ait olan topraklarının yeni Kralı olarak selamlayan ilk kişi olma onuruna sahip ol."

McCloud başını kaldırdı, ellerinin ve dizlerinin üzerinde durarak küçümseyici bir tavırla Andronicus'a baktı.

"Asla!" dedi ve dönerek yere tükürdü.

Andronicus arkasına yaslanarak güldü. Bu iş çok hoşuna gitmeye başlamıştı. Epeydir bu kadar inatçı biriyle karşılaşmamıştı.

Andronicus dönerek başıyla işaret etti. Adamlarından biri McCloud'u hemen arkadan yakaladı, bir diğeri de önüne geçerek, hareket ettirmesini engelleyecek bir şekilde başını tuttu. Bir üçüncüsüyse elinde uzun bir usturayla öne doğru fırladı. Adam yaklaşınca McCloud korkudan iki büklüm oldu.

"Ne yapıyorsunuz siz?" diye sordu McCloud panik içinde, normal olamayacak kadar yüksek oktavlı bir sesle.

Adam eğildi ve bir çırpıda McCloud'un sakalının yarısını götürdü. McCloud başını kaldırarak şaşkınlık içinde bakakaldı. Adamın onun canını yakmamasına belli ki çok şaşırmıştı.

Andronicus başıyla tekrar işaret verdi ve bir başka adamı öne fırladı. Elinde bir ucunda Andronicus'un krallığını temsil eden, ağzında bir kuş tutan aslan ambleminin oyulmuş olduğu demir bir çubuk tutuyordu. Çubuk kıpkırmızı bir kor halinde parlıyordu. Diğerleri McCloud'u sıkı sıkı tutarken, adam çubuğu onun korumasız yanağına doğru uzattı.

"HAYIR!" diye bir çığlık attı McCloud, başına gelecekleri tahmin ederek.

Ama çok geç kalmıştı.

Havaya tıslamaya benzer bir ses ve yanık bir et kokusuyla birlikte korkunç bir çığlık yayıldı. Andronicus demir çubuğun McCloud'un yanağını yakışını büyük bir keyifle izledi. Tıslama giderek daha güçlü bir hal aldı, adamın çığlıklarıysa dayanılacak gibi değildi.

Adamlar, en azından bir on saniye kadar sonra, McCloud'u nihayet yere bıraktılar.

McCloud, ağzından salyalar akarak bilinçsiz bir halde yere yıkıldı. Yüzünün yarısından dumanlar çıkıyordu. Artık yanık yüzünde Andronicus'un amblemini taşıyordu.

Andronicus öne doğru eğildi ve baygın halde yatmakta olan McCloud'a baktı. Eserini hayran hayran inceledi.

"İmparatorluk'a hoş geldin."

BÖLÜM İKİ

Erec ormanın bir ucundaki tepenin üzerinde durmuş, yaklaşmakta olan küçük orduyu izliyordu. Yüreğinde sanki bir ateş yanıyordu. O böyle bir gün için doğmuştu. Bazı savaşlarda, adaletli ile adaletsiz olanlar arasındaki çizgi çok ince olurdu, ama bu savaş öyle değildi. Baluster Lordu hiç utanmadan onun karısını çalmış, bunu yaptığı için böbürlenmekle kalmamış, özür de dilememiştir. Yaptığı işin bir suç olduğu kendisine bildirilmiş ve yanlıştan dönmesi için fırsat verilmişti ama o, buna rağmen hatasını düzeltmeyi reddetmiş ve düşmanlarının tepkisini çekmek için adeta çanak tutmuştu. Belki de bu konuyu kendi haline bırakmaları gerekiyordu – özellikle de adam artık hayatta olmadığına göre...

Ama işte orada, bu ikinci derecedeki lordun paralı askerleri olarak yüzlercesi bir araya gelmiş, atlarını ona doğru sürüyorlardı. Hepsinin tek bir amacı vardı: Erec'i öldürmek... Ve bunu da sadece o adam onlara para verdiği için yapmak istiyorlardı. Parlak, yeşil zırhlarının içinde, Erec'e doğru saldırıya geçtiler ve yaklaşıncaya savaş çılgınlıkları atmaya başladılar. Sanki bu onu korkutabilirmiş gibi...

Erec korkmuyordu. Buna benzer sürüyle savaş görmüştü o. Tüm eğitim yılları boyunca tek bir şey öğrendiyse, o da adaletin yanında savaştığı vakit asla korkmaması gerektiğiydi. Ona öğretildiği kadarıyla, adalet her zaman tecelli etmezdi belki, ama ona inanan kişiye on kişinin gücünü verirdi.

Yüzlerce askerin ona doğru gelmekte olduğunu görmesine ve o gün ölebileceğini bilmesine rağmen, Erec'in hissettiği şey korku değildi. Ona ölümünü en onurlu bir şekilde karşılama şansı verilmişti, bu da tanrının bir lütfuydu. Zafer için ant içmişti ve o ant bugün gerçekleşmeyi bekliyordu.

Erec kılıcını çekti ve yokuş aşağı, ona karşı saldırıya geçen orduya doğru koşmaya başladı. O anda, güvenilir atı Warkfin'in yanında olmasını ve savaşa onun sırtında girebilmeyi her şeyden çok isterdi, ama Warfkin'in Alistair'i Savaria'ya, Dük'ün sarayının güvenli ortamına geri götürdüğünü hatırlayınca içini bir huzur kapladı.

Erec, askerlere yaklaşık elli metre kala, aniden hızlandı ve tam ortalarındaki öncü şövalyeye doğru atıldı. Askerler hızlarını kesmediler, Erec de... Az sonraki çarpışma için hazırды.

Erec tek bir avantajı olduğunu biliyordu: üç yüz adamın tek bir adama karşı aynı anda saldırıya geçmesi fiziksel olarak mümkün değildi; aldığı eğitimlerden atın üzerinde savaşan en fazla altı adamın bir adama saldırarak kadar yaklaşabileceğini öğrenmişti. Yani Erec'e göre, başarılı olma şansı üç yüze karşı bir değil, altıya karşı bir idi. Her seferinde karşısına çıkan altı kişiyi öldürdüğü takdirde, savaşı kazanma şansı vardı. Bu, sadece bunu yapacak dayanma gücünün olup olmamasıyla bağlantılı olan bir durumdu.

Yokuş aşağı son hızla inerken, Erec belinden bu iş için en uygun olan silahını çıkardı. Bu, on metre uzunluğunda ve ucunda çivili, metal bir top olan bir zincirli bir kırbaçtı. Tuzak kurulması gereken yollarda veya tam da bu gibi durumlarda kullanmak üzere yapılmış bir silahtı.

Erec son ana, ordunun tepki veremeyeceği bir ana kadar bekledi. Sonra, zincirli kırbacını başının üzerinde döndürerek salladı ve karşıya doğru fırlattı. Hedef olarak küçük bir ağacı seçmişti. Çivili silah ağacın etrafına dolanınca, Erec kendisini yere atarak dizlerini karnına çekti, böylece bir süre sonra ona fırlatılacak olan mızraklara karşı korunmuş olacaktı. Silahın sapını gücünün elverdiği ölçüde sıkı bir şekilde tutmaya çalıştı.

Zamanlaması çok yerindeydi: ordu gerçekten de tepki verecek vakit bulamamıştı. Savaşçılar tuzağı son anda fark ettiler ve dizginleri çekerek atları durdurmaya çalıştılar, ama çok hızlı gidiyorlardı ve bunu yapmak için yeterince vakitleri yoktu.

İlk sıra olduğu gibi zincire takıldı. Çivili zincir tüm atların ayaklarını kesti. Sürücüler yüz üstü yere düştüler, atlar da onların üzerine düştü. Onlarca savaşçı bu karmaşa içinde ezilip öldü.

Erec'in de neden olduğu bu zayıttan gurur duyacak vakti yoktu. Nitekim ordunun bir kanadı daha savaş çılgınlıkları atarak üstüne saldırdı ve Erec onları karşılamak için ayaklarının üzerinde dikildi.

Düşmanın öncü şövalyesi mızrağını kaldırıncı, Erec ne gibi avantajları olduğunu düşündü. Atı yoktu, o yüzden bu adamlarla aynı göz hizasında olamıyordu. Ama daha alçakta olduğu için, ayaklarının yerde olmasının verdiği avantajı kullanabilirdi. Erec kendisini hemen yere attı ve bir top gibi yuvarlandıktan sonra kılıcını kaldırarak adamın atının bacaklarını kesti. At iki büklüm oldu ve sürücüsü de silahını bırakmaya fırsat bulamadan yere düşüp, başını şiddetle yere çarptı.

Erec yerde yuvarlanmaya devam etti ve diğer atların ayakları altında ezilmekten kurtulmayı başardı. Ama askerlerin pek çoğu bunu başaramayıp, yerdeki hayvana takıldılar. Onlarca at yere çakıldı ve bir toz bulutu kaldırarak ordunun içinde bir karmaşaya neden oldular.

Erec'in de beklediği buydu zaten: biraz toz, biraz zihin karışıklığı ve yere düşen düzinelerle asker...

Erec ayağa fırladı, kılıcını kaldırdı ve başına inmek üzere olan bir kılıcı engelledi. Geriye dönerek önce bir mızrağı, sonra da bir kargıyı ve sonra da bir baltayı durdurdu. Her tarafından yağmakta olan darbelere karşı müthiş bir savunma yaptı, ama bunu sonsuza dek sürdüremeyeceğini biliyordu. Hayatta kalma şansını arttırmak için yapması gereken şey, hiç beklemeden atağa geçmekti.

Erec bir top gibi yerde yuvarlandı, ayağa kalktı, dizinin üzerine çöktü ve kılıcını bir mızrakmış gibi fırlattı. Kılıç havada uçtu ve onun en yakınındaki savaşçının göğsüne saplandı. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve yanlamasına yere düşerek öldü.

Bu fırsatı kaçırmayan Erec adamın silahını elinden alarak, onun atına atladı. Gümüşten yapılmış, kakmalı, uzun bir saptan ve ucunda üç adet çivili top olan dört ayak uzunluğunda bir zincirden oluşan bu silahı uzaktan bile gözüne kestirmişti. Erec geriye doğru çekilip onu başının üzerinde döndürdü ve birkaç düşmanın elindeki silahları bu şekilde yere indirmeyi başardı; sonra yine döndürdü ve üç tanesini atlarından düşürdü.

Erec daha sonra bakışlarını savaş meydanında gezdirdi ve düşmana epeyce büyük bir zayıt vermiş olduğunu gördü. Yaklaşık yüz şövalye yerde yatıyordu. Ama en az iki yüz asker daha vardı ve bunlar da yeniden bir araya gelmeye başlamışlardı ve ona saldırmaya hazırlanıyorlardı. Ve hepsi de çok kararlı görünüyorlardı.

Erec atını onlara doğru sürdü ve kendisine özgü bir savaş çılgılığı attı. Sonra, zincirli silahını daha da yükseğe kaldırarak Tanrı'ya ona güç vermesi için dua etti.

*

Alistair, bütün gücüyle Warfkin'e tutunup bağırdı. At dört nala onu tanıdık yollardan geçirip Savaria'ya götürüyordu. Bütün yol boyunca hayvana bağırarak, onu ayaklarıyla dürtmüş ve geri dönmesi ve onu Erec'e götürmesi için elinden geleni yapmıştı. Ama hayvan onu dinlememişti. Alistair böyle bir atla ilk kez karşılaşılıyordu. Bu at sadece ve sadece kendi efendisinin sözünü dinliyor ve kararlılıkla ona itaat ediyordu. Onu Erec'in istediği yere götürmek için emir aldığı açıkça belli oluyordu. Alistair sonunda yapabileceği hiç bir şey olmadığı gerçeğini kabul edip, duruma boyun eğdi.

Şehrin kapılarından geçerken Alistair uzun bir süre sözleşmeli köle olarak yaşadığı bu şehre geri döndüğü için karışık duygular içindeydi. Gördüğü her şey ona tanıdık geliyordu, ama bir yandan da onu taciz eden hancıyla ve bu yerle ilgili olan tüm kötü şeylerle ilgili anılarını da davet ediyordu. Erec'le birlikte buradan ayrılmayı ve onunla yeni bir hayat sürdürmeyi o kadar sabırsızlıkla beklemişti ki... Bu kapıların içinde kendisini güvende hissediyordu, ama içinde oralarda tek başına bir orduyla baş etmesi gereken Erec'le ilgili çok kötü önseziler vardı. Bu düşünce onu hasta ediyordu.

Warfkin'in geri dönmeyeceği belli olunca, Alistair yapabileceği ikinci iyi şeyin Erec'e yardım göndermek olduğunu anlamıştı. Erec ona burada, bu kapıların sağladığı güven ortamında kalıp beklemesini söylemişti ama bu onun yapmak istediği en son şeydi. O ne de olsa bir kral kızıydı. Korkması veya çatışmadan kaçması beklenemezdi. Erec'in tam dengiydi o... Onun gibi soylu ve kararlıydı. Erec'e bir şey olduğu takdirde, yapayalnız yaşaması söz konusu bile olamazdı.

Alistair bu kraliyet şehrini iyi tanıdığı için, Warfkin'i Dük'ün şatosuna yönlendirdi. Şimdi artık şehir kapılarının içinde oldukları için, hayvan onu dinliyordu. Atı şatonun girişine doğru sürdü, attan indi ve onu durdurmak isteyen görevlileri iterek ellerinden kurtuldu. Hizmetkârlık yaparken çok iyi tanıdığı mermer koridorlarda koşmaya başladı.

Alistair kabul salonuna açılan geniş kapıları büyük zorluklarla kırarak açtı ve Dük'ün özel odasına daldı.

Hepsi de kraliyet giysileri içinde olan konsey üyelerinden birkaçı dönüp ona baktı. Etrafında birkaç şövalye olan Dük'se odanın tam ortasında oturuyordu. Herkesin yüzünde şaşkın bir ifade vardı; Alistair hiç şüphesiz önemli bir işin yarıda kesilmesine neden olmuştu.

“Sen de kimsin, kadın?” diye bağırdı birisi.

“Dük'ün resmi toplantısını hangi cüretle yarıda kesiyorsun?” diye haykırdı bir diğeri.

Dük ayağa kalkarak, “Bu kadını tanıyorum,” dedi.

“Ben de,” dedi, Brandt. Alistair onun Erec'in arkadaşı olduğunu biliyordu. “Sen Alistair'sin, öyle değil mi?” diye sordu Brandt. “Erec'in yeni eşi?”

Alistair gözyaşları içinde ona doğru koştu ve ellerini yakaladı.

“Lütfen Lordum, bana yardım edin. Erec'le ilgili!”

“Ne oldu?” diye sordu Dük, panik içinde.

“O çok büyük bir tehlike içinde. Şu anda tek başına koca bir orduyla karşı karşıya! Benim orada kalmama izin vermedi. Lütfen! Yardıma ihtiyacı var!”

Şövalyeler tek bir sözcük bile etmeden ayağa fırladılar ve hiç tereddüt etmeden koşarak odadan dışarıya çıktılar; Alistair de dönerek onlarla birlikte koşmaya başladı.

“Sen burada kal!” diye onu uyardı Brandt.

“Asla!” diye bağırdı Alistair, onun arkasından koşarak. “Sizi ona ancak ben götürebilirim!”

Hepsi birden, tek beden halinde koridorlarda koşarak şato kapılarından çıktılar ve bir an bile tereddüt etmeden, büyük bir grup halinde onları avluda bekleyen atlarına bindiler. Alistair yine Warkfin'in üzerine atladı ve onu dehleyerek grubun önüne geçti. O da diğerleri gibi bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Dük'ün avlusundan geçerlerken, etraflarındaki tüm askerler de atlarına binip onlara katıldılar. Öyle ki, Savaria kapılarından çıktıklarında onlara en az yüz kişiden oluşan ve sayıları giderek artan askeri bir birlik eşlik ediyordu. Alistair atını, Brandt ve Dük'le birlikte en önde sürüyordu.

“Erec senin bizimle birlikte geldiğini bir öğrenirse, kellem tehlikede demektir,” dedi Brandt, onun yanında giderken. “Lütfen bize onun nerede olduğunu söyleyin, leydim.”

Ama Alistair inatla başını iki yana doğru salladı. Atı dörtlüye koştururken, etrafındaki adamların atlarının çıkardığı gürültüyü duymazdan gelmeye ve gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu.

“Erec'i terk etmektense mezara girmeyi yeğlerim!”

BÖLÜM ÜÇ

Thor atını orman yolunda dikkatle sürüyordu. Reece, O'Connor, Elden ve ikizler, atlarıyla birlikte onun yanındaydılar. Krohn da dizinin hemen dibinde onu takip ediyordu. Bir süre sonra Kanyon'un diğer ucuna gelerek ormandan çıktılar. Sık ağaçlardan oluşan ormanın sınırlarına nihayet geldiklerinde, Thor'un yüreği bir beklentiyle giderek daha hızlı atmaya başladı. Bir elini kaldırarak, diğerlerini sessiz olmaları için ikaz etti. Yanındakilerin hepsi put gibi durarak beklediler.

Thor gözlerini sahilin, açık gökyüzünün ve daha da ötede uzanan ve onları Tartuvian'a, yani İmparatorluk'un uzak diyarlarına götürecek olan sarı denizin uçsuz bucaksızlığında gezdirdi. Thor bu denizin sularını Yüzler'e yaptıkları yolculuktan beri görmemişti. Geriye dönmüş olmak tuhaf bir duyuydu. Üstelik bu kez Halka'nın kaderini belirleyecek olan bir görevleri vardı.

Kanyon'daki köprüyü geçtikten sonraki vahşi doğadaki kısa yolculukları olaysız geçmişti. Kolk ve Brom, Thor'a Tartuvian sahillerinde demir atmış olan küçük bir gemiyi bulması talimatını vermişlerdi. Bu gemi, denize doğru sarkan devasa bir ağacın dallarının altına özenle saklanmış olacaktı. Thor onlardan aldığı talimatı harfiyen uyguladı ve ormanın sınırına geldikleri vakit, özenle saklanmış olan ve onları gitmeleri gereken yere götürecek olan bu geminin yerini saptayarak rahat bir soluk aldı.

Ama hemen sonra kumların üzerinde dikilerek gemiyi inceleyen altı İmparatorluk askerini gördü. Bir başka asker de, kısmen sahilde duran ve hafif hafif bindiren dalgalarla sallanan geminin üzerine çıkmıştı. Aslında orada kimsenin olmaması gerekiyordu.

Bu büyük bir şanssızlıktı. Thor daha ötelere, ufka doğru baktığında, İmparatorluk'un siyah bayraklarını taşıyan binlerce gemiden oluşan filonun çizgi halindeki silüetini gördü. Neyse ki Thor'a doğru değil, farklı bir yöne doğru yelken açmışlardı ve onları Halka'nın etrafından dolanıp Kanyon'dan geçerek, McCloud'un tarafına getirecek uzun ve daire şeklindeki yolu izliyorlardı. Şükür ki, filo farkı bir yöne gitme kaygısı içindeydi.

Şu anda tek sıkıntı bu devriye idi. Muhtemelen rutin bir keşif görevinde olan bu altı İmparatorluk askeri, bir şekilde bu Lejyon gemisine rastlamış olmalıydılar. Bu, Thor ve yanındakiler için kötü bir zamanlamaydı. Eğer Thor ve yanındakiler sahile onlardan birkaç dakika önce varmış olsalardı, gemiye binmiş ve sahilden uzaklaşmış olacaktı. Şimdiyse, önlerinde bir çatışma vardı ve bunu geçiştirmek de mümkün değildi.

Thor bakışlarıyla sahili boydan boya taradı ve İmparatorluk askerlerinden başka bir grup olmadığını gördü. En azından bu onların avantajına olan bir durumdu. Bunlar muhtemelen yalnız dolaşan bir devriye grubuydu.

"Geminin iyi saklanmış olduğunu sanıyordum," dedi O'Connor.

"Göründüğü kadarıyla o kadar da iyi saklanmamış," diye düşüncesini belirtti Elden.

Altısı birden atlarının üzerinde durarak, gözlerini gemiye ve asker grubuna diktiler.

"Diğer İmparatorluk askerlerine haber vermeleri fazla sürmez," dedi Conven.

"O zaman da top yekûn bir savaşla karşı karşıya kalırız," diye ekledi Conval.

Thor onların haklı olduğunu biliyordu. Ve böyle bir riske almamaları gerektiğini de...

"O'Connor," dedi Thor, "içimizde en iyi nişan alan sensin. Senin elli metreden hedefi vurduğuna kaç kez tanık oldum. Geminin pruvasında duran adamı görüyor musun? Onu tek seferde vurmamız gerek. Bunu yapabilir misin?"

O'Connor gözlerini İmparatorluk askerlerine dikerek, ciddi bir tavırla ever der gibi başını salladı. İncelikli bir şekilde sırtına uzandı, bir ok aldı, Yayını kaldırarak oku yerleştirdi ve atışa hazır duruma getirdi.

Hepsi birden Thor'a bakıyorlardı. Thor da onları yönlendirmeye hazırды.

"O'Connor, işaret verdiğim an, oku at. Biz aşağıdakilere ondan sonra saldıracağız. Hepiniz atış silahlarınızı kullanacaksınız ama önce, mümkün olduğu kadar onların yakınına gitmeye çalışın."

Thor eliyle işaret verdiği anda, O'Connor yayın girişini serbest bıraktı.

Ok ısıklık gibi bir ses çıkararak havada uçuştu ve metal ucu mükemmel bir şekilde hedefi bularak, pruvada durmakta olan İmparatorluk askerinin kalbini deldi. Gözleri bir an için fal taşı gibi açılan asker olduğu yerde kalakaldı. Sonra aniden kollarını iki yana açtı. Suya dalan bir kuğu gibi bir şapırtı sesi çıkararak, sahildeki asker arkadaşlarının ayaklarının dibine yüz üstü düştü ve kumları kırmızıya buladı.

Aynı anda Thor ve diğerleri saldırıya geçtiler. İyi yağlanmış ve parçaları birbiriyle müthiş bir uyum içinde olan bir makine gibiydiler. Ancak, dörtlüye giden atlarının sesi onları ele verdi. Altı düşman askeri onları görünce, orta yerde buluşmak üzere atlarına atlayıp karşı saldırıya geçmeye hazırlandılar.

Thor ve adamlarının elinde yine de sürpriz bir saldırı yapmanın avantajı vardı. Thor heybesinden çıkardığı taş sapanıyla fırlattı ve atına atlamış olan askerlerden birini yirmi metre öteden şakağından vurdu. Adam, geriye doğru düşerek atın üzerinde öldü. Dizginleri hâlâ elinde tutuyordu.

Askerlere iyice yaklaşıncı, Reece baltasını, Elden mızrağını ve ikizler de hançerlerini fırlattılar. Kumun üzeri düzgün değildi. O yüzden silahlarını hedefi bulacak şekilde fırlatmaları her zamanki kadar kolay olmuyordu. Reece'in baltası hedefini bularak bir tanesinin hakkından geldi ama diğerleri ıskaladılar.

Askerlerden dördü hâlâ hayattaydı. Öncü olan bir tanesi gruptan sıyrıldı ve doğrudan o anda silahsız olan Reece'in üzerine saldırdı; baltasını fırlattıktan sonra kılıcını çekecek vakit bulamamış olan Reece, kendisini her şeye hazırlamıştı, ama Krohn aniden öne atılarak adamın atının bacağına ısırdı. At yere çöktü ve sürücüsü de yere kapaklandı.

Son anda ölümden kurtulan Reece kılıcını çekerek, ayağa yeniden kalkmasına fırsat vermeden askere saptı ve onu oracıkta öldürdü.

Geriye üç asker kalmıştı. Bunlardan bir tanesi baltasıyla Elden'in üzerine geldi. Elden kalkıyla baltanın başına inmesini engelledi ve aynı anda kendi kılıcını sallayarak adamın baltasının sapını ikiye ayırdı. Sonra kalkanını etrafta savurarak ilerledi ve kendisine saldıran askeri başının yan tarafından vurarak atından düşürdü.

Askerlerden biri belinden bir zincirli kamçı çıkardı ve uzun zincirini sallayarak çivili ucunu aniden O'Connor'a indirdi. Bu öyle çabuk olmuştu ki, O'Connor kendisini savunacak fırsat bulamamıştı.

Ama Thor bunu bekliyordu ve arkadaşının yanına gelmek için öne doğru atıldı, kılıcını kaldırarak düşmanın elindeki silahın zincirini ikiye böldü. Kılıcın demiri kestiği anda çıkan sesi duyan Thor, yeni kılıcının bu kadar keskin olmasına hayret etti. Çivili top da kimseye zarar vermeden uçup gitti ve yere düşerek kumlara saptı. Böylece O'Connor'un da hayatı kurtulmuştu. Conval daha sonra atını sürerek mızrağını askere saptı ve onu öldürdü.

Tek başına kaldığını fark eden son İmparatorluk askerinin gözlerini korku bürümüşü. Aniden döndü ve kumların üzerinde derin izler bırakan atını sürerek sahile doğru kaçmaya başladı.

Hepsi birden gözlerini kaçan askere diktiler: Thor sapanıyla bir taş savurdu, O'Connor yayını kaldırarak bir ok attı ve Reece de bir mızrak fırlattı. Ama asker kumlara batıp çıkan atını çok düzensiz bir şekilde sürüyordu, o yüzden hiç biri hedefi bulamadı.

Elden kılıcını çekti. Thor onun askerin peşinden gitmek üzere olduğunu fark etti. Elini kaldırarak ona durmasını işaret etti.

"Yapma!" diye bağırdı Thor.

Elden dönerek ona baktı.

"Eğer hayatta kalırsa, diğerlerini peşimizden gönderir!" diye itiraz etti Elden.

Thor dönerek gemiye baktı ve adamı yakalamak için çok vakit kaybedeceklerini anladı. Vakit kaybetmek gibi bir lüksleri yoktu.

“Öyle de yapsak, böyle de yapsak, İmparatorluk bizim peşimizden gelecektir,” dedi Thor. “Kaybedecek vaktimiz yok. Bizim için şu anda önemli olan şey, buradan uzaklaşmak. Hepiniz gemiye!” diye bağırdı.

Geminin yanına gelince atlarından indiler ve Thor elini eyerin içine sokarak içindeki erzakları çıkardı. Diğerleri de onun gibi yaptılar ve silahlarıyla yiyecek ve içeceklerini yüklendiler. Yolculuğun ne kadar süreceğini, karayı yeniden ne zaman göreceklarını kim bilebilirdi ki? Tabii ki, *eğer* görebileceklerse... Thor, Krohn için de yanlarına yiyecek aldı.

Torbaları parmaklıklardan aşırıp geminin içine fırlattılar; torbalar gürültülü bir şekilde güverteye düştü.

Thor yandan sarkmakta olan kalın ve düğümlü ipi yakaladı ve ellerini kesmesine rağmen onu tutunarak tırmanmayı denedi. Krohn’u omzuna aldı ve kendisini güverteye doğru çekti. İkisinin birden ağırlığı adalelerinin üzerinde büyük bir baskı yapıyordu. Krohn kulağının dibinde inleyip duruyordu. Sivri pençeleriyle onun göğsüne sarılmış, adeta ona yapışmıştı.

Thor az sonra parmaklıkları aştı, Krohn da ona tutunmayı bırakıp güverteye atladı. Diğerleri de hemen onları takip ettiler. Thor eğilip sahildeki atlara baktı. Hepsisi de bir emir beklemiş gibi yukarıya, onlara doğru bakıyorlardı.

"Peki, onlara ne olacak?" diye sordu Reece, Thor’un yanına gelerek.

Thor geriye dönerek, gemiyi inceledi: yirmi ayak uzunluğunda ve yaklaşık on ayak genişliğindeydi. Yedi kişi için yeterliydi ama atları almaları mümkün değildi. Aldıkları takdirde, atlar geminin ahşap zeminini bozabilirler ve gemiye zarar verebilirlerdi. Onları bırakmak zorundaydılar.

"Başka bir seçeneğimiz yok," dedi Thor, başını eğip onlara sevgiyle bakarken. "Yenilerini edinmekten başka çaremiz yok."

O'Connor parmaklıklardan sarktı.

"Onlar çok akıllı atlar," dedi O'Connor. "Ben onları çok iyi eğittim. Benim emrim üzerine onlar eve döneceklerdir."

O'Connor tiz bir ıslık sesi çıkardı.

Tek beden haline gelen atlar bir anda geri döndüler ve öne doğru fırlayarak, kumların üzerinde yarış eder gibi koşarak ormanın içinde kayboldular. Halka’ya geri dönüyorlardı.

Thor dönüp kardeşlerine baktı. Hep birlikte bir çıkmazın içinde girmişlerdi. Atları bile yoktu. Geriye döneceklerdi ve ileriye doğru gitmekten başka seçenekleri kalmamıştı. Gerçek yavaş yavaş kafalarına dank etmeye başlamıştı. Burada gerçekten de yapayalnızdılar, ellerinde sadece bu gemi vardı. Halka’nın sahillerinden kesin olarak ayrılmak üzereydiler ve artık onlar için geriye dönüş diye bir şey yoktu."

"Peki ama bu gemiyi suda nasıl yüzdüreceğiz?" diye sordu Conval, hep birlikte on beş ayak aşağıya, geminin gövdesine doğru bakarlar. Tartuvia’nın dalgaları geminin küçük bir kısmını yalamaktaydı ama geri kalan bölüm sıkıca kuma saplanmış bir durumdaydı.

"Buraya gelin!" diye bağırdı Conven.

Hep birden geminin diğer yanına koşturdular ve kenardan kalın bir demir zincirin sarktığını gördüler. Zincirin ucunda kumun üzerinde durmakta olan devasa bir demir top vardı.

Conven aşağıya doğru sarkarak zinciri hızla çekti. Tüm gücünü sarf ederek inledi, ama onu kaldırmayı başaramadı.

"Çok ağır," diye homurdandı.

Conval ve Thor onun yanına gelerek yardım ettiler. Üçünün birden yakalayıp yukarıya çekmeye çalıştıkları zincirin ağırlığı Thor’u şaşırtmıştı: üç kişi olmalarına rağmen zinciri sadece bir kaç ayak kadar kaldırılabilmişlerdi. Sonunda dayanamayıp bıraktılar ve zincir yeniden kumların üzerine düştü.

"Ben de yardım edeyim," dedi Elden, öne doğru bir adım gelerek.

Elden devasa cüssesiyle hepsinin tepesinden bakıyordu. Eğilerek zinciri çekmeye başladı ve onu tek başına kaldırmayı başardı. Thor hayretler içinde kalmıştı. Diğerleri de hemen el verdiler ve

zinciri tek beden halinde her seferinde bir ayak kadar olmak üzere çekmeyi ve çıpayı parmaklıkların üzerinden güverteye almayı başardılar.

Gemi hemen kıpırdandı ve dalgaların üzerinde sallanmaya başladı ama büyük bir kısmı hâlâ kumlara saplanmış bir şekilde duruyordu.

"Kürekler!" diye bağırdı Reece.

Thor geminin her iki yanında, her biri neredeyse yirmi ayak uzunluğunda iki tahta kürek olduğunu gördü ve bunların ne işe yaradığını hemen anladı. Bir tanesini Reece ve o, diğeriniyse Conval ve Conven aldılar.

"Kıydan açıldığımızda, siz de yelkenleri açın!" diye haykırdı Thor.

Sonra eğilerek kürekleri kuma sapladılar ve bütün güçleriyle itmeye başladılar; Thor bunu yaparken inliyordu. Gemi ağır ağır hareket etti ama belli belirsiz bir şekilde... Aynı anda, Elden ve O'Connor geminin ortasına doğru koşular ve branda bezinden yapılmış yelkenleri kaldırmak için büyük bir gayretle ipleri, her seferinde bir ayak olmak üzere çektiler. Şanslarına, güzel bir rüzgâr vardı. Thor ve diğerleri bu şaşırtıcı derecede ağır olan gemiyi kumdan kurtarmak için tüm güçleriyle kumları ittirirken, yelkenler de açıldı ve rüzgârı tutmaya başladı.

Nihayet, gemi altlarında sarsıldı ve aşağı yukarı sallanarak, hiç ağırlığı yokmuş gibi suların üzerinde kaymaya başladı. Çok fazla güç sarf ettiği için Thor'un omuzları titriyordu. Elden ve O'Connor yelkenleri fora ettiler. Az sonra denize açılmışlardı bile.

Elden ve O'Connor'a kürekleri yerlerine koymak ve iplerini bağlamak için yardım ettikten sonra hep birlikte zafer çığlıkları attılar. Bütün bunlardan heyecanlanan Krohn da onlarla birlikte cıyak cıyak bağırmaya başladı

Gemi başıboş bir şekilde sürüklenmeye başlamıştı. Thor hemen dümene geçti. O'Connor da onun yanına geldi.

"Dümene geçmek ister misin?" diye sordu Thor, O'Connor'a.

O'Connor'un yüzüne kocaman bir gülücük yayıldı.

"Hem de nasıl..."

Birden iyiden iyiye hızlandılar ve rüzgârı arkalarına alarak Tartuvian'ın sarı suları üzerinde seyretmeye başladılar. Sonunda, gemiyi harekete getirmeyi başarmışlardı. Thor derin bir soluk aldı. Yola çıkmışlardı.

Thor, Reece ile birlikte pruvaya doğru yöneldi. Krohn ikisinin arasına girerek Thor'un bacağına yaslandı. Thor eğilerek onun yumuşak beyaz kürkünü sıvazladı. Krohn, Thor'a abanarak onu yaladı; Thor küçük bir torbaya elini daldırdı ve Krohn için bir parça et çıkardı. Krohn bir hamlede eti kaptı.

Thor bakışlarını önlerindeki uçsuz bucaksız denize çevirdi. Ufukta İmparatorluk'un simsiyah gemileri birer nokta halinde görünüyordu. Büyük bir ihtimalle Halka'nın McCloud tarafına gitmek üzere yola çıkmışlardı. Neyse ki, onları fark etmemişlerdi. Tek başına seyreden küçük bir gemiyi arıyor olmaları mümkün değildi. Gökyüzü açıktı, arkalarından esen rüzgâr oldukça kuvvetliydi ve hız almaya devam ediyorlardı.

Thor bakışlarıyla çevreyi tarayarak, ileride neler olabileceğini kestirmeye çalıştı. İmparatorluk topraklarına ne kadar zamanda varabileceklerini ve onları orada nelerin beklediğini merak ediyordu. Kılıç'ı nasıl bulacaklar ve bu hikâyeye nasıl sona erecekti? Önlerinde sürüyle engel vardı ve başarılı olma şanslarının fazla olmadığını biliyordu, ama yine de bu yolculuğa nihayet çıkabilmiş olmakta dolayı müthiş bir coşku içindeydi. Buraya kadar gelebilmiş olmak ona heyecan veriyordu ve Kılıç'ı geri alma arzusuyla yanıyordu.

"Ya orada değilse?" diye sordu Reece.

Thor dönerek ona baktı.

"Kılıç, yani," diye ekledi Reece. "Ya orada değilse? Ya kaybolmuşsa? Veya parça parça edilmişse? Ya onu asla bulamazsak? Ne de olsa, İmparatorluk'un toprakları uçsuz ve bucaksız..."

"Ya İmparatorluk onu nasıl kullanacağını keşfetmişse?" diye sordu Elden yanlarına gelerek, kalın sesiyle.

“Peki ya Kılıç’ı bulduğumuz halde geri getirmezsek?” diye sordu Conven.

Karşılarında duran ve yanıtı olmayan bu soru deniziyle tedirgin olmuş bir şekilde orada öylece kalakaldılar. Bu yolculuk bir çılgınlıktı, Thor bunu biliyordu.

Hem de tam bir çılgınlık...

BÖLÜM DÖRT

Gareth, babasının çok değer verdiği ve şatonun üst katında bulunan çalışma odasının taş zemini üzerinde volta atarak, ne varsa tek tek kırıp döküyordu.

Gareth kitaplıktan kitaplığa giderek, asırlardan beri ailesinin mülkiyetinde olan deri kaplı tüm değerli kitapları bir vuruşta aşağıya indirdi, ciltlerini parladı ve sayfalarını paramparça etti. Havalara fırlattığı sayfalar, kar taneleri gibi başının üzerine yağdı, bedenine ve salyalar akan yanaklarına yapıştı. Bu sarayda babasının sevdiği her şeyi, her kitabı tek tek ortadan kaldırmaya kararlıydı.

Köşedeki masaya doğru ilerledi, afyon çubuğunu titreyen elleriyle yakalayarak içinde kalanları güçlüce içine çekti. Buna şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Bir afyon bağımlısıydı, fırsat bulduğu an tütürüyordu. Rüyalarında ve hatta artık uyanık olduğu vakit bile onu rahat bırakmayan babasıyla ilgili tüm imgeleri ortadan kaldırmak zorunda olduğunu hissediyordu.

Gareth çubuğu yerine koyarken babasının, çürüyen bir ceset olarak, tam karşısında durduğunu gördü. Ona her görüldüğünde, bir öncekinden daha çürümüş ve daha çok iskelete benzemiş oluyordu. Gareth bu korkunç görüntüyü görmemek için başını çevirdi.

Eskiden olsa Gareth ona saldırmayı denerdi ama bunun bir işe yaramadığını artık öğrenmişti. O yüzden şimdi sadece başını çevirmekle ve başka yerlere bakmakla yetiniyordu. Hep aynı şey oluyordu: Başında paslı bir taç olan babası, ağzı açık bir şekilde, ona iğrenmiş gibi bakıyor ve bir parmağını suçlar gibi ona doğru uzatıyordu. O korkunç bakış Gareth'a günlerinin sayılı olduğunu hissettiriyor ve babasıyla buluşmasının sadece bir zaman meselesi olduğunu hatırlatıyordu. Babasını görmekten dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyordu. Onu öldürmekle eline bir lütf geçmiş olsaydı, hiç olmazsa onun yüzünü görmekten kurtulabilseydi... Ama ironik olarak, şimdi onu her zamankinden daha sıklıkla görüyordu.

Gareth aniden dönerek afyon çubuğunu hayaletin üzerine fırlattı. Yeterince hızlı atabildiği takdirde, hedefi tutturabileceğini umuyordu.

Ama çubuk sadece havada uçtu ve duvara çarparak tuzla buz oldu. Babasıysa hâlâ orada duruyor ve öfkeyle ona bakıyordu.

“Bu uyuşturucular artık işine yaramayacak,” diye azarladı babası onu.

Gareth artık dayanamıyordu. Babasının yüzünü tırmalama niyetiyle ellerini uzatarak hayalete doğru atıldı, ama elleri her zamanki gibi sadece havayla buluştu; üstelik de hızını alamayarak odanın diğer ucuna kadar tökezleye tökezleye gitti ve babasının tahta çalışma masasının üzerine kapaklandı. Ağırlığına dayanamayan masa parçalanarak onunla birlikte yere yıkıldı.

Gareth yerde yuvarlandı, soluğu kesildi ve başını kaldırınca kolunda derin bir yara açıldığını gördü. Gömleğinden aşağı kanlar akıyordu. O anda, üzerinde son bir kaç gündür uyurken bile çıkarmadığı iç gömleğinin olduğunu fark etti; onu haftalardır değiştirmemişti. Kendi yansımasına bir göz attı ve saçının karmakarışık olduğunu ve tam bir hödüğe benzediğini gördü. Benliğinin bir yanı bu kadar düşmüş olabileceğine inanmakta zorluk çekiyordu, ama bu durum diğer yanının umurunda bile değildi. İçinde sağlam kalan tek şey yakıp yıkma ve babasından geri kalan her şeyi ortadan kaldırma arzusuuydu. Bu şatoyu yerle bir etmek istiyordu, Kral'ın Sarayı'nı da... Böylece, çocukken ona lââyık görülen davranışların bir intikamını almış olurdu. Anılar, bir türlü çıkarmadığı bir diken gibi içine saplanıp kalmıştı.

Tam o sırada, babasının çalışma odasının kapısı sonuna kadar açıldı ve Gareth'ın görevlilerinden biri korku içinde içeriye göz attı.

“Efendimiz,” dedi görevli. “Bir çarpma sesi duydum da... İyi misiniz? Efendimiz, yaralanmışsınız!”

Gareth oğlana nefret dolu bir bakış fırlattı. Sonra ona sert bir çıkış yapmak için ayağa kalkmaya çalıştı, ama bir şeyin üzerine basarak yeniden yere düştü. Az önce çektiği afyon nedeniyle hâlâ tam olarak kendisinde değildi.

"Efendimiz, size yardım edeyim!"

Oğlan öne doğru atılarak Gareth'in bir deri bir kemik kalmış olan kolunu yakaladı.

Ama Gareth'in hâlâ bir miktar gücü vardı. Oğlan ona dokunur dokunmaz onu odanın diğer ucuna kadar hızla ittirdi.

"Bana bir kere daha dokunursan, senin ellerini keserim," diye haşladı onu.

Oğlan korkuyla geri çekildi. Tam o sırada, başka bir görevli odaya girdi. Yanında da Gareth'in belli belirsiz tanıdığı yaşlıca bir adam vardı. Bu adamı belli belirsiz hatırlar gibiydi ama tam olarak bir yere yerleştiremiyordu.

"Efendimiz," dedi adam, yaşlı ve çatlak bir sesle, "sizi yarım günden beri konsey salonunda bekliyoruz. Konsey üyeleri daha fazla bekleyemezler. Size verilecek acil haberleri var ve bunları gün bitmeden sizinle paylaşmaları gerekiyor. Geliyor musunuz?"

Gareth gözlerini kısarak adama baktı, onun kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordu. Adamın babasına hizmet eden birisi olduğunu hayal meyal hatırlıyor gibiydi. Konsey odası... Toplantı... Her şey zihninde bir girdap gibi dönüp duruyordu

"Sen kimsin?" diye sordu Gareth.

"Efendimiz, benim adım Aberthol. Babanızın güvenilir danışmanı," dedi adam biraz yaklaşarak.

Gareth yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştı. Aberthol. Konsey. Toplantı. Zihni allak bullaktı ve başı da çatlayacak gibi ağrıyordu. Şu anda istediği tek şey yalnız kalmaktı.

"Beni yalnız bırak," diye hırladı. "Ben gelirim."

Aberthol onaylar gibi başını salladı. Görevliyle birlikte telâşla odadan çıkarken kapıyı da arkalarından kapattı.

Gareth yere çömeldi, başını ellerinin arasına alarak düşünmeye, hatırlamaya çalıştı. Ama bunu bile yapamıyordu. Hatırladığı her şey bölük pörçüktü. Kalkan indirilmişti; İmparatorluk saldırıyordu; sarayda yaşayanların yarısı kaçmıştı; kendi kız kardeşi öncülük ederek onları uzaklara, Silesia'ya götürmüştü... Gwendolyn... Evet, işte buydu. Hatırlamaya çalıştığı şey tam da buydu. Gwendolyn. Ondan anlatamayacağı kadar büyük bir tutkuyla nefret ediyordu. Ve şimdi, onu öldürmeyi her zamankinden fazla istiyordu. Onun öldürmesi *gerekti*. Başına gelen her işten, o sorumluydu. Onu tekrar ele geçirmenin bir yolunu bulacaktı elbet, bu ölmesine neden olsa bile... Ondan sonra da diğer kardeşlerine gelecekti sıra.

Gareth bu düşünceyle, kendisini daha iyi hissetmeye başladı.

Müthiş bir çabayla ayağa kalktı, ama odanın için sendeleyerek yürürken köşe masalarından birine takıldı. Kapıya yaklaştığında, babasının su mermerinden yapılmış bir büstü gözüne çarptı. Bu, babasının sevdiği bir heykeldi. Heykeli başından tuttuğu gibi, duvara fırlattı.

Heykel bin parçaya bölündü. Gareth o gün ilk defa olarak gülümsedi. Günü belki de korktuğu kadar kötü geçmeyecekti.

*

Gareth iki yanında refakatçileri olduğu halde bir çalımla konsey odasına girdi. Devasa meşe kapıları avucuyla iterek açmış ve kalabalık odadaki insanların onun mevcudiyetini hissedip irkilmesini sağlamıştı. O içeriye girince, herkes bir anda hazır ol durumuna geçti.

Normal olarak bu durumun Gareth'i mutlu etmesi gerekirdi, ama o iyi bir gününde değildi. Babasının hayaleti ona rahat vermiyordu ve kız kardeşinin gitmiş olması da onu çok öfkelenmişti. Bu duygular zihninde bir girdap gibi dönüp duruyordu ve hıncını bir şekilde birilerinden çıkarması gerektiğini düşünüyordu.

Gareth afyonun verdiği sersemlikle devasa odada yalpalayarak ilerlemeye başladı. Tahtına doğru uzanan dar koridorun ortasından yürürken, düzinelerle konsey üyesi yana doğru çekilerek ona yer verdi. Saraydakilerin sayısı artmıştı. Kraliyet Sarayı'nın yarısının ayrılmış, Kalkan'ın da indirilmiş

olduğu haberini alan insanların sayısı arttıkça, havadaki enerji de giderek dizginlenemez bir hal alıyordu. Kraliyet Sarayı'nda kalan kişiler adeta sorularına yanıt bulmak için buradaydılar.

Tabii, Gareth'ın verecek bir yanıtı yoktu.

Gareth babasının tahtının fildişi basamaklarını kasıla kasıla çıkarken, tahtın hemen gerisinde sabırla beklemekte olan Lord Kultin'i gördü, Lord Kultin özel savaş gücünü oluşturan paralı askerlerin lideriydi ve sarayda güvenebileceği kişi olarak bir tek o kalmıştı. Onun yanında da savaşçılarından onlarcası duruyor ve Gareth için ölmeye hazır bir şekilde, elleri kılıçlarında sessizce bekliyorlardı. Gareth'i rahatlatan tek şey de zaten buydu.

Gareth tahtına oturdu ve bakışlarını odada gezdirdi. Odada pek çok insan vardı, bunların birkaçını tanıyordu, ama çoğunluğu ona yabancıydı. Onların hiç birine güvenmiyordu. Sarayından her gün sürüyle insan atıyordu; pek çok kişiyi zindana attırmış, daha da fazlasını cellâtlara teslim etmişti.

En azından bir elin parmakları kadar adam öldürtmediği tek bir gün yoktu. Bunun iyi bir politika olduğunu düşünüyordu: insanları dikkatli olmaya sevk ediyor ve bir darbe olasılığını önliyordu.

Odada sessizlik hüküm sürüyordu, herkes büyülenmiş gibi ona bakıyordu. Dehşet içindeydiler ve korkudan ağızlarını açamıyorlardı. Bu, tam da onun istediği bir şeydi. Ona, vatandaşlarına korku salmaktan daha fazla heyecan veren bir şey yoktu.

Nihayet, bastonunun sesi taş zemin üzerinde yankılanan Aberthol öne doğru çıkarak boğazını temizledi.

"Efendimiz," diye başladı yaşlı ve yorgun bir sesle, "Kral'ın Sarayı'nda karmaşalı günler geçirmekteyiz. Size hangi haberlerin ulaştığını bilmiyorum ama Kalkan indirildi; Gwendolyn Kral'ın Sarayı'nı terk etti ve Kral'ın Sarayı'nın yarısının yanı sıra Kolk'u, Brom'u, Kendrick'i, Atme'yi, Gümüş'ü, Lejyon'u ve ordunuzun yarısını ele geçirdi. Burada kalanlar sizin yönlendirmenizi bekliyor ve bundan sonraki hamlenin ne olacağını öğrenmek istiyor. İnsanlar sorularına yanıt bekliyorlar, Efendimiz."

"Dahası da var," dedi Gareth'ın belli belirsiz hatırladığı bir başka konsey üyesi. "Kanyon'un da geçildiğine dair söylentiler yayılmış durumda. Andronicus'un bir milyon kişilik ordusuyla Halka'nın McCloud kısmını istila ettiği dedikoduları da var."

Odayı öfkeli soluma sesleri doldurdu; düzinelerle kahraman savaşçı birbirleriyle korku içinde fısıldaşmaya başladılar. Panik havası kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayılmaya başlamıştı.

"Bu doğru olamaz!" diye bağırdı askerlerden biri.

"Doğru!" diye ısrar etti bir konsey üyesi.

"O zaman hiç ümit kalmadı demektir!" diye haykırdı bir başka asker. "Eğer McCloudlar yenildilerse, İmparatorluk ondan sonra Kral'ın Sarayı'na gelecektir ve biz onları durduracak durumda değiliz."

"Teslim şartlarını tartışmamız gerek, Efendimiz," dedi Aberthol, Gareth'a.

"Teslim olmak mı?" diye haykırdı bir başka adam. "Asla teslim olmayacağız!"

"Eğer teslim olmazsak," diye bağırdı bir diğer asker, "hepimizi ezip geçerler. Bir milyon askere karşı nasıl dayanırız?"

Odaya öfkeli homurtular yayıldı. Askerler ve konsey üyeleri bir karmaşa halinde birbirleriyle münakaşa ediyorlardı.

Konsey başkanı elindeki demir çubuğu taş zemine vurarak bağırdı:

"SESSİZLİK!"

Oda yavaşça sakinleşmeye başladı. Herkes dönüp ona baktı.

"Bunlar bizim değil, kralın vermesi gereken kararlar," dedi konsey üyelerinden biri. "Gareth bizim yasal kralımız ve teslim şartlarını tartışmak bize kalmış bir iş değil... Veya teslim olup olmamaya karar vermek..."

Hepsi birden Gareth'a döndüler.

"Efendimiz," dedi Aberthol, bitkin bir sesle, "İmparatorluk'un ordusuyla nasıl baş etmemiz gerektiğini düşünüyorsunuz?"

Odaya ölümcül bir sessizlik yayıldı.

Gareth oturduğu yerden adamlarına bakıyor ve bir yanıt verebilmeyi istiyordu. Ama düşüncelerini toparlamak onun için giderek daha güç bir hale gelmişti. Babasının sesi sürekli olarak başının içinde dönüp duruyor ve çocukluğundaki gibi hep ona bağıırıyordu. Gitmek bilmeyen bu ses onu deli ediyordu.

Gareth elini uzatarak tekrar tekrar tahtın tahta kolunu tırmaladı. Odada duyulan tek ses, tırnaklarının tahtanın üzerinde çıkardığı tırmalama sesleriydi.

Konsey üyeleri birbirleriyle kaygılı bir şekilde bakiştılar.

Konsey üyelerinden biri "Efendimiz," diye girişti, "eğer teslim olmayı kabul etmeyecekseniz, o zaman Kral'ın Sarayı'nı vakit geçirmeden tahkim etmeliyiz. Tüm girişleri, tüm yolları ve tüm bahçe kapılarını sağlamlaştırmalıyız. Askerlerimizin tamamını çağırmalı ve savunma silahlarımızı hazırlamalıyız. Olası bir kuşatmaya karşı hazırlıklı olmalı, yiyecekleri azar azar dağıtmalı ve vatandaşlarımızı korumalıyız. Yapılması gereken çok iş var. Lütfen, Efendimiz. Bize bir emir verin. Ne yapmamız gerektiğini söyleyin."

Odada yine bir sessizlik oluştu. Bütün gözler Gareth'a dikilmişti.

Gareth nihayet çenesini kaldırdı ve onlara doğru baktı.

"İmparatorluk'la savaşmayacağız," diye ilan etti, "ama teslim de olmayacağız."

Odadaki herkes zihin karışıklığı içinde birbirine baktı.

"O zaman ne yapacağız, Efendimiz?" diye sordu Alberthol.

Gareth boğazını temizledi.

"Gwendolyn'i öldüreceğiz!" diye bağırdı. "Şu anda en önemli işimiz bu."

Bu sözleri şoke edici bir sessizlik takip etti.

"Gwendolyn'i mi?" diye bağırdı konsey üyelerinden biri hayretle ve odanın içinde yeniden şaşkın mırıldanmalar yükseldi

"Onu ve yanındakileri Silesia'ya varmadan önce öldürsünler diye güçlerimizi peşlerine takacağız," diye beyan etti Gareth.

"Ama Efendimiz, bunun bize ne gibi bir faydası olacak ki?" diye seslendi bir konsey üyesi. "Eğer onlara saldırırsak, güçlerimizi saldırılara açık bir duruma düşürmüş olmaz mıyız? İmparatorluk hemen etraflarını sarar ve hepsini katleder."

"Ayrıca Kral'ın Sarayı da saldırıya açık bir hale gelir!" diye bağırdı bir diğer üye. "Eğer teslim olmayacaksak, Kral'ın Sarayı'nı hemen tahkim etmeye başlamalıyız."

Bir grup üye bu sözlerle onay verir gibi bağırdılar.

Gareth dönerek soğuk bakışlarla konsey üyesini süzdü.

"Elimizdeki bütün adamları kız kardeşimi öldürmek için kullanacağız!" dedi esrarengiz bir tavırla. "Tek bir kişiyi bile bu işten muaf olmayacak!"

Konsey üyesi taş zemini çizerek sandalyesini geriye doğru çekti ve ayağa kalktı. Odada tam bir sessizlik hüküm sürüyordu.

"Sizin şahsi takıntılarınız için Kral'ın Sarayı'nın mahvolmasını seyredemem. Başkalarını bilmem ama ben sizinle birlikte olmayacağım."

Oradaki insanların yarısının "Ben de!" diye bağıran sesleri odada yankılandı.

Gareth öfkesinin giderek kabardığını hissediyordu. Tam ayağa kalkmak üzereyken konsey odasının kapısı pat diye açıldı ve ordudan geri kalanın komutanlığını yapan kişi içeriye girdi. Bütün gözler ona çevrildi. Komutan bileklerinden bağlanmış, yağlı saçlı, tıraşsız ve külhanbeyi görünümüne bağlı bir adamı peşinden sürüklüyordu. Onu odanın tam ortasına kadar getirdi ve kralın önünde durdu.

"Efendimiz," dedi kumandan, soğuk bir sesle. "Kader Kılıcı'nın çalınmasından sorumlu tutulan altı kişi infaz edilmişti. Bu adam da kaçmayı başaran yedinci hırsız. Olan bitenle ilgili olarak, çok şahane bir öykü anlatıyor."

Sonra adamı sarsarak, "Konuş!" diye kışkırttı.

Kabadayı her bir yöne tedirgin ve kendinden emin olmayan bakışlar fırlattı. Yağlı saçları yanaklarına yapışmıştı. Nihayet haykırdı:

“Bize kılıcı çalma emri verilmişti!”

Odaya öfkeli mırıltılar yayıldı.

"Biz on dokuz kişiydik" diye devam etti kabadayı. "On iki kişi karanlıktan faydalanıp kılıcı alacak ve onun Kanyon köprüsünden geçirip تنها bir yere götürecekti. Onu bir yük arabasına koydular ve köprüden geçerken o arabaya eşlik ettiler, böylece gözcülük yapan diğer askerler arabanın içinde ne olduğunu bilmeyeceklerdi. Diğer yedimize, kılıç çalıdıktan sonra arkada kalmamız emredilmişti. Bize, göstermelik olarak hapsedileceğimizi ama daha sonra serbest kalacağımızı söylemişlerdi. Ne var ki, arkadaşlarımızın hepsi infaz edildi. Kaçmasaydım, benim de akıbetim aynı olacaktı."

Odada uzunca bir süre tedirgin mırıltılar duyuldu.

"Kılıcı nereye götürüyorlardı?" diye adamı sıkıştırdı kumandan.

"Bilmiyorum. Muhtemelen İmparatorluk'un derinlerinde bir yere."

"Böyle bir emri kim vermiş olabilir ki?"

"O!" dedi kabadayı, aniden dönüp kemikli parmağıyla Gareth'ı göstererek. "Kralımız! Bize bu işi yapmamız için emir veren oydu!"

Odanın içine dehşete düşmüş insanların mırıltıları ve bağırışları yayıldı. Nihayet, konsey üyelerinden biri demir asasını birkaç kez yere vurdu ve bağırarak herkesi sessizliğe davet etti.

Bir sessizlik oluştu ama tam olarak değil.

Öfke ve korkuyla titreyen Gareth ağır ağır tahtından kalktı. O anda herkes sustu ve bütün gözler ona çevrildi.

Gareth fildişi basamakları birer birer indi. Odanın içinde öylesine bir sessizlik vardı ki, yere iğne düşse duyulabilirdi. Odayı boydan boya geçti ve kabadayının yanına geldi. Ona bir adım öteden soğuk bir şekilde bakmaya başladı. Adam, komutanın kollarında kıvranıyor ve ona bakmamak için yüzünü sağa sola çeviriyordu.

"Benim krallığımda hırsızların ve yalancıların üstesinden tek bir şekilde gelinir," dedi yumuşak bir sesle.

Ve aniden belindeki hançeri çekerek adamın kalbine sapladı. Adam, gözleri yuvalarından fırlayarak acı içinde haykırdı ve aniden yere yıkıldı. Ölmüştü.

Komutan kaşlarını çatarak Gareth'a baktı.

"Şu anda, sizin aleyhinizde tanıklık yapan birisini öldürmüş bulunuyorsunuz," dedi. "Bunun suçunuzu daha da ağırlaştıracağının farkında değilsiniz?"

"Ne tanığı?" diye sordu Gareth, gülümseyerek. "Ölümler konuşmaz ki..."

Komutan kıpkırmızı oldu.

"Unutmuş olabilirsiniz, ben Kral'ın ordusunun yarısının komutanıyım. Aptal yerine koyulmaktan hiç hoşlanmam. Davranışlarınızdan, bu adamın size isnat ettiği suçu işlemiş olduğunuz kanısına varmak benim için hiç zor değil. Durum böyle oluna, ben ve ordum size artık hizmet vermeyeceğiz. Ayrıca, sizi Halka'ya ihanetten tutuklattıracağım!"

Komutan başıyla adamlarına işaret etti. Bir düzine kadar asker tek beden olmuş gibi, aynı anda kılıçlarını çektiler ve Gareth'ı tutuklamak için öne atıldılar.

Lord Kultin hiç vakit kaybetmeden iki misli adamıyla birlikte öne çıktı. Paralı askerlerin tümü kılıçlarını çekerek Gareth'ın arkasına geçtiler.

Komutanın adamlarıyla karşı karşıya durarak Gareth'ı aralarına aldılar.

Gareth muzaffer bir edayla kumandana baktı. Kumandan da, kendi adamlarının sayısının Gareth'ın paralı askerlerinden çok daha az olduğunu biliyordu.

"Kimse beni tutuklayamaz," diye alaycı bir şekilde güldü Gareth. "Hele sen... Şimdi adamlarını al ve sarayımı terk et. Veya benim özel savaşçılarımdan öfkemini tatmaya hazır ol."

Sinir bozucu bir kaç saniyeden sonra komutan nihayet adamlarına işaret etti ve hepsi birden, kılıçlarını çekmiş bir şekilde arkaya doğru adım atarak odadan çıktılar.

"Bu günden itibaren," diye patlattı kumandan, "bizim size hizmet etmeyeceğimizi herkes bilsin! İmparatorluk'un ordusuyla tek başınıza baş edin. Umarım size, sizin babanıza davrandığınızdan daha iyi davranırlar!"

Askerlerin hepsi, zırhlarını tangırdatarak fırtına gibi odadan çıktılar.

Geriye kalan konsey üyeleri, görevliler ve soyluların hepsi bu sessizlik içinde birbirleriyle fısıldaşmaya başladılar.

"Beni yalnız bırakın!" diye haykırdı Gareth. "HEPİNİZ!"

Gareth'in özel savaşçı grubu da dâhil olmak üzere herkes konsey odasını süratle terk etti.

Arkada kalan tek bir kişi vardı.

Lord Kultin.

Odada sadece o ve Gareth vardı. Lord Kultin Gareth'a doğru ilerledi ve bir kaç adım kala durup anlamak ister gibi onu inceledi. Yüzü, her zamanki gibi ifadesizdi. Gerçek bir paralı askere yakışır bir yüzü vardı.

"Ne yaptığın veya neden yaptığın beni hiç ilgilendirmiyor," diye başladı, çatlak ve duygusuz bir sesle. "Politika benim umurumda bile değil. Ben bir savaşçıyım. Ben sadece bana ve adamlarıma ödenen parayla ilgilenirim."

Durdu.

"Ama merakımı tatmin etmek için bilmek isterdim doğrusu. Gerçekten de kılıcı çalsınlar diye o adamlara emir verdin mi?"

Gareth adama baktı. Bu adamın gözlerinde kendisini hatırlatan bir şeyler görüyordu. Soğuk bakışlı, acımasız ve fırsatçı gözlerdi bunlar.

"Yapmışsam ne olacak?" diye sordu Gareth.

Lord Kultin uzun uzun ona baktı.

"Ama neden?" diye sordu.

Gareth de ona baktı, ama bir şey söylemedi.

Kultin'in gözleri birden ayılmış gibi açıldı.

"Kılıcı sen kullanamıyordun. Amacın onu başkalarının da kullanmasını engellemekti, değil mi?" diye sordu Kultin. "Doğru mu?" Gareth'in bu davranışının altındaki çapanoğlunu anlamaya çalışıyordu. "Ama yine de," diye ekledi, "onun çalınmasının Kalkan'ın inmesine neden olacağını ve bizi saldırılara karşı savunmasız bırakacağını da biliyordun."

Kultin'in gözleri daha da açıldı.

"Bize saldırılmasını *istiyordun*, öyle değil mi? Senin içindeki bir şey, Kral'ın Sarayı'nın mahvolmasını istiyor," dedi, aniden tüm resmi görerek.

Gareth ona gülümsedi.

"Hiç bir yer," dedi Gareth ağır ağır, "sonsuz dek ayakta kalmak için yapılmamıştır."

BÖLÜM BEŞ

Gwendolyn askerlerden, danışmanlardan, görevlilerden, konsey üyelerinden, Gümüş'ten, Lejyon'dan ve Kral'ın Sarayı'nın yarısından oluşan maiyetiyle birlikte, yürüten devasa bir şehir gibi, Kral'ın Sarayı'nı terk etti. Çelişkili duygular içindeydi. Bir yandan, ağabeyi Gareth'tan kurtulduğu için çok mutluydu. Çevresi onu koruyabilecek, güvenilir savaşçılarla sarılıydı. Gareth'ın ona erişemeyeceği bir yerdeydi. Onun hainliğinden veya onu birileriyle evlenmeye zorlamasından korkması için de bir neden kalmamıştı. Nihayet, her anını Gareth'ın katillerinden birinin onu sırtından bıçaklayacağı korkusuyla yaşaması artık gerekmiyordu.

Gwen bu devasa insan topluluğuna hükmetmek için seçilmiş olmasından dolayı da kendisini esinlenmiş ve onurlandırılmış hissediyordu. Maiyetindeki çok sayıdaki insan, sanki bir peygambermiş gibi onu takip etmişler ve onunla birlikte Silesia'ya uzanan bitmek tükenmez yollara düşmüşlerdi. Gwen onların bakışlarından, kendisini hükümdar olarak kabul ettiklerini ve ona bir beklentiyle baktıklarını görebiliyordu. Aslında erkek kardeşlerinden herhangi birinin bu onura sahip olmasını istediği için, bir suçluluk duygusu içindeydi. Yine de, adil ve hakkaniyetli bir lidere sahip olmanın insanlara ne denli bir ümit verdiğini görerek, mutlu oluyordu. Özellikle de bu karanlık günlerde, bu rolü oynayarak onların beklentilerini elinden geldiğince karşılamaya çalışacaktı.

Gwen daha sonra Thor'u düşündü ve Kanyon'daki gözyaşlarıyla dolu vedalarını hatırlayarak yüreği burkuldu; onun neredeyse kesinlikle ölümle sonuçlanacak bir yolculuğa çıkmasını ve sislerin arasında gözden kaybolmasını izlemişti. Aslında bu, Gwen'in de engellemeyi düşünemeyeceği, krallığın ve Halka'nın kurtulması için gerekli olan ve yüreklilik gerektiren, asil bir görevdi. Yine de, bu göreve neden *onun* gitmesi gerektiğini sorgulamaktan kendisini alıkoyamıyor, keşke başka biri olsaydı, diye düşünüyordu. Şimdi, onunla birlikte olmayı her zamankinden daha çok istiyordu.

Karnında onun çocuğunu taşıdığı ve tek başına hüküm sürmek için seçildiği, çalkantılı ve müthiş bir dönüşümün yaşandığı bu günlerde, Thor'un onun yanı başında olması en büyük arzusuydu. Hepsinden de öte, Thor için çok büyük bir kaygı duyuyordu. Onsuz bir hayat düşünemiyordu; bunu düşünmek bile ağlamak istemesine neden oluyordu.

Gwen, uçsuz bucaksız bir karavan halinde bu tozlu yollarda daha da Kuzey'e, uzak Silesia diyarlarına doğru yol alırlarken, tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu bildiği için, derin bir soluk aldı ve güçlü görünmeye çalıştı.

Aslında vatanından koparılmış olduğu için hâlâ şoktaydı. Kadim Kalkan'ın indirilmiş ve Kanyon'un ihlal edilmiş olduğunu havsalası almıyordu. Uzaklardaki casuslar, Andronicus'un McCloud sahillerine çoktan inmiş olduğu dedikodularını yaymışlardı. Gwen kime ve neye inanacağını bilemiyordu. Böyle bir şeyin nasıl bu kadar çabuk gerçekleştiğini anlamakta zorlanıyordu. Bunu yapmak için Andronicus'un tüm filosunu okyanusa çıkarmış olması gerekiyordu. Ama eğer Kılıç'ın çalınması olayının arkasında bir şekilde McCloud varsa ve Kalkan'ın indirilmesi olayını bizzat o ayarlamışsa, o zaman durum farklı bir boyut kazanıyordu. Ama nasıl? McCloud Kılıç'ı nasıl çalmış olabilirdi? Onu nereye götürüyordu?

Gwen etrafındaki insanların ne kadar keyifsiz olduğunu görüyor ve bunun için onları suçlayamıyordu. Bu kalabalık gruba bir umutsuzluk havası hâkimdi, bunun da haklı bir nedeni vardı; Kalkan olmadan, tümüyle savunmasız idiler. Bu bir zaman meselesiydi, Andronicus bugün olmazsa yarın veya daha sonraki gün, istila etmek için gelecekti. Ve bunu yaptığında, onun adamlarını engellemek için yapabilecekleri tek bir şey bile yoktu. Burası, sevdiği ve değer verdiği her şey fethedilecek ve sevdiği herkes öldürülecekti.

Ölümlerine doğru yürüyor gibiydiler. Andronicus henüz buralarda değildi ama şimdiden kendilerini esir edilmiş gibi hissediyorlardı. Gwen, bir zamanlar babasının söylediği bir şeyi hatırladı: bir ordunun yüreğini fethedersen, savaş da kazanırsın.

Gwen onlara ilham verecek, kendilerini güvende ve emniyette hissetmelerini sağlayacak ve hatta iyimserlik aşılayacak olan kişinin kendisi olduğunu biliyordu. O yüzden, bunları yapmakta kararlıydı. Böyle bir zamanda, kendi kişisel korkularının veya karamsarlık duygularının ona hâkim olmasına asla izin vermeyecekti. Kendi kendine acıma çamurunun içine düşmeyecek ve orada debelenmeyecekti. Bu durum artık sadece onu ilgilendirmekten çıkmıştı. Halkını, onların hayatlarını ve ailelerini ilgilendiriyordu. Onların Gwen'e ihtiyaçları vardı ve onun yardım etmesini bekliyorlardı.

Gwen, babasını ve böyle bir durumda onun ne yapacağını düşündü. Onu düşünmek bile gülümsemesine neden oluyordu. Şartlar ne olursa olsun, babasının yüzünden her zaman cesur bir ifade olurdu. Gwen'e, korkusunu her zaman fırtına gibi eserek saklaması gerektiğini söylemişti. Şimdi geriye baktığında, babasının asla korkmuş gibi görünmediğini hatırladı. Tek bir kere bile. Belki de bu sadece bir gösteriydi, öyle idiyse bile iyi bir gösteriydi. Bir lider olarak, bakışların her an onun üzerinde olduğunu biliyordu ve insanların bu *gösteriye*, belki de liderlikten bile daha fazla ihtiyacı olduğunu da farkındaydı. Korkularının esiri olamayacak kadar özverili bir insandı babası. Gwen de onun yolunu takip edecekti. O da korkularının esiri olmayacaktı.

Gwen etrafına bir göz gezdirdi yanında yürümekte olan Godfry'yi ve onun yanındaki şifacı kadın Illepra'yı gördü; ikisi aralarında konuşuyorlardı. Gwen Illepra'nın Godfry'nin hayatını kurtardığından beri onların birbirlerinden giderek daha çok hoşlandıkları kanaatine vardı. Gwen, diğer erkek kardeşlerinin yanında olmasını çok isterdi ama Reece, Thor'la birlikte gitmişti. Gareth'ı hayatından tamamen silmişti ve Kendrick de hâlâ doğudaki bir yerin yeniden inşasına yardım etmek için bir ileri karakol görevindeydi. İlk iş olarak, ona bir haberci yollamıştı. Habercinin ona vaktinde ulaşması ve onu Silesia'yi savunmak için Gwen'in yanına getirmesi için dua ediyordu. O şekilde hiç olmazsa kardeşlerinden ikisinin, yani Kendrick ve Godfry'nin onunla birlikte Silesia'ya sığınmasını sağlamış olacaktı. Yalnız, en büyük kız kardeşi Luanda bu hesaba katılmış olmuyordu.

Luanda, çok uzun zamandan beri ilk kez Gwen'in düşüncelerinde yer alıyordu. Gwen ablasıyla her zaman çetin rekabet içinde olmuştu; onun eline geçen ilk fırsatı değerlendirip Kral'ın Sarayı'ndan kaçmasına ve o McCloud'la evlenmesine hiç şaşırmamıştı. Luanda her zaman çok hırslı olmuştu ve her şeyde birinci olmayı isteyen bir doğası vardı. Gwendolyn aslında onu seviyordu ve genç yaşlarında onu hep kendisine örnek almıştı; ama hırslarından vaz geçmeyen Luanda bu sevgiye karşılık vermemişti. Gwendolyn bir süre sonra çabalamaktan vaz geçmişti.

Yine de şimdi onun hesabına üzülüyordu. McCloud ülkesi Andronicus tarafından istila edildiğine göre, ona neler olduğunu merak ediyordu. Onu öldürürler miydi? Bu düşünce Gwen'in titremesine neden oldu. Birbirlerine rakiplerdi ama sonuçta hâlâ iki kız kardeşlerdi ve onun vaktinden önce ölmesini hiç arzu etmezdi.

Gwen daha sonra annesini düşündü. Aileden bir tek o, Gareth'la birlikte Kral'ın Sarayı'nda, kendi ülkesinde mahsur kalmıştı. Gwen bunu düşününce elinde olmadan ürperdi. Annesine çok kızmış olmakla birlikte, onun sonunun böyle olmasını hiç istemezdi. Kral'ın Sarayı istila edilip yağmalandığında ne olurdu? Annesi de katledilir miydi?

Gwen kendisi için özenle planladığı hayatın çökmekte olduğunu düşünmeden edemedi. Luanda'nın yaz ortasında muhteşem bir şölen şeklinde gerçekleşen düğünü daha dün gibiydi. Kral'ın Sarayı o dönemde bereket içindeydi, o ve ailesi hep birlikteydiler ve bu olayı kutluyorlardı. Hepsinden de önemlisi Halka ele geçirilemeyecek kadar sağlam ve dayanıklıydı ve sonsuza dek öyle kalacakmış gibi görünüyordu.

Şimdiyse her şey parçalara ayrılmıştı. Hiç bir şey eskisi gibi değildi.

Aniden soğuk bir sonbahar rüzgârı esmeye başladı. Gwen yünlü, mavi süveterini omuzlarına aldı. Bu yıl sonbahar kısa sürmüştü, kış gelmek üzereydi. Kanyon üzerinden Kuzey'e doğru yol alırken nemle birleşerek daha da ağırlaşan buz gibi rüzgârların gelmekte olduğu iyiden iyiye hissediliyordu. Gökyüzü artık daha çabuk kararıyordu ve ısı azaldıkça alçaktan uçmaya başlayan kıvrıl ve kara akbaba gibi Kış Kuşları'nın çığlıkları yeniden duyulmaya başlamıştı. Durmadan karga gibi öten bu kuşların sesi bazen Gwen'in sinirlerini geriyordu. Gelmekte olan ölümün sesi gibiydi sanki.

Thor'la vedalaştıktan sonra hepsi birden Kuzey'i takip ederek Kanyon boyunca ilerlemişlerdi. Bu yolun onları batı Halka'nın en batısındaki şehre, Silesia'ya götüreceğini biliyorlardı. İlerlerken, Kanyon'un dalga dalga yayılan tüyler ürpertici sisi, Gwen'in ayak bileklerini yalıyordu.

"Artık epeyce yaklaştık, leydim," dedi bir ses.

Gwen başını çevirince, konuşan kişinin Silesia'nın çarpıcı kırmızı zırhını giymiş olan Srog olduğunu gördü. Kırmızı zincirli zırhlar ve çizmeler giymiş olan savaşçılarından bazıları da Srog'un her iki yanında duruyordu. Gwen, Srog'un ona karşı gösterdiği nezaketten, babasının anısına olan sadakatten ve Silesia'ya sığınmalarına izin vermesinden çok duygulanmıştı. Sığınacak bir yerleri olmazsa, o ve halkı ne yaparlardı? Kral'ın Sarayı'ndan çıkamayacaklar ve kalles Gareth'in insafına kalacaklardı.

Srog, Gwen'in bu güne kadar rastladığı en onurlu lordlardan biriydi. Emrinde binlerce asker vardı ve Batı'daki ünlü kalenin kontrolü de onun elindeydi. O yüzden Srog'un aslında kimseye biat etmeye veya saygı gösterisinde bulunmaya ihtiyacı yoktu. Ama babasına saygı göstermişti. Aralarında her zaman hassas bir güç dengesi vardı. Babasının babası zamanında, Silesia'nın Kral'ın Sarayı'na çok ihtiyacı olmuştu, ama babasının döneminde bu ihtiyaç azalmıştı ve onun dönemindeyse hemen hemen hiç olmamıştı. Nitekim Kalkan'ın indirilmesi ve Kral'ın Sarayı'ndaki karışık ortam nedeniyle, şimdi onların Silesia'ya ihtiyacı vardı.

Elbette, Gümüş ve Lejyon askerleri, Kral'ın ordusunun yarısını oluşturan ve Gwen'e eşlik eden binlerce asker gibi, dünyanın en iyi savaşçılarıydı. Buna rağmen Srog, diğer lordların çoğu gibi, kapılarını onlara kapatabilir ve kendi işine bakabilirlerdi.

Tam tersine Srog, Gwen'i arayarak ona olan bağlılığını ifade etmiş ve hepsine ev sahipliği yapmakta ısrar etmişti. Bu, Gwen'in bir gün bir şekilde geri ödemekte kararlı olduğu zarif bir davranıştı. Elbette, hepsi hayatta kaldıkları takdirde...

"Kaygılanmanıza gerek yok," diye yumuşak bir sesle yanıt verdi Gwen, elini Srog'un bileğinin üzerine koyarak. "Sizin şehrinize gelebilmek için dünyanın bir ucuna kadar bile yürüyebiliriz. Bu zor zamanlarda bize göstermiş olduğunuz bu insaniyet için çok şanslıyız."

Srog gülümsedi. Yüzünde yaşadığı savaşların sürüyle izini taşıyan, kızıl-kahverengi saçlı, güçlü çeneli ve sakalsız, orta yaşlı bir savaşçı olan Srog, sadece bir Lord değil, bir halk adamı ve gerçek bir savaşçıydı.

"Babanız için ateşin bile üzerinde yürürdüm," diye yanıt verdi Srog. "Teşekkür etmenize gerek yok. Onun kızına yardım ederek ona olan borcumu ödemek benim için büyük bir onurdur. Zaten, ülkeyi sizin yönetmeniz onun arzusuydu. O yüzden, benim için sizin çağrınıza yanıt vermek, onun çağrısına yanıt vermekle aynı şeydir.

Gwen'in yanında yürüyenler arasında Kolk ve Brom da vardı. Arkalardansa binlerce mahmuzun hiç durmayan takırtısı, kılıçların kınları içinde şakırdaması ve zırhlara çarpan kalkanların sesi duyuluyordu. Kanyon'un ucu boyunca kuzeye doğru muazzam bir kakofoniyle ilerliyorlardı.

"Leydim," dedi Kolk, "müthiş bir suçluluk duygusu içindeyim. Thor'a, Reece'e ve diğerlerine yalnız başlarına İmparatorluk'a doğru yola çıkmalarına izin vermemeliydik. İçimizden daha fazla insan onlarla gitmek için gönüllü olmalıydı. Eğer onlara bir şey olursa, bu benim suçum olacak."

"Bu, onların kendi seçimleriydi," diye yanıtladı Gwen. "Onlar onurlu bir arayış içindeydiler. Gitmesi gerekenler gitti. Suçluluk hissetmenin kimseye bir yararı yok."

"Ama eğer Kılıç'la birlikte vaktinde dönmezlerse ne olacak?" diye sordu Srog. "Andronicus'un kapımıza dayanması an meselesi gibi görünüyor."

"O zaman biz de direnerek savaşırız," dedi Gwen kendinden emin bir şekilde. Yanındakileri rahatlatmak için sesine elinden geldiğince cesaret katmaya çalışıyordu. Diğer komutanların dönerek ona baktıklarını gördü.

"Kanımızın son damlasına kadar direneceğiz," diye ekledi. "Gerilemek veya teslim olmak diye bir şey olmayacak."

Komutanların bu sözlerden etkilendiğini görebiliyordu. Sesinin tonu kendisini bile etkilemişti. İçinden yükselen güç, onu bile şaşırtmıştı. Bu, babasının ve yedi kuşak hükmetmiş olan MacGil krallarının gücüydü.

Yürümeye devam ettiler. Aniden yolun sola doğru keskin bir şekilde döndüğünü gördüler. Gwen köşeyi dönünce aniden durdu. Gördüğü manzara soluğunu kesmişti.

Silesia tam karşısındaydı.

Genç bir kızken babasının onu buraya gezmeye getirdiğini hatırladı. O zamandan beri rüyalarına giren ve onu büyüleyen bir yerdi burası. Şimdi, genç bir kadın olarak baktığında bile, hâlâ soluğu kesiliyordu.

Silesia, Gwen'in hayatında gördüğü en olağandışı şehirdi. Binaların ve sur duvarlarının tümü, gözün gördüğü her şey antik ve parlak kırmızı taşlardan yapılmıştı. Gökyüzüne doğru dimdik uzanan yüksek korkuluk duvarlarıyla ve kulelerle dolu olan Üst Silesia anakara üzerinde kurulmuştu. Aşağı Silesia'ysa Kanyon'un yan cephesinde inşa edilmişti. Kanyon'un türbülanslı sisleri ansızın bastırır, orayı çepeçevre sararak kırmızı taşların ışık altında parlamasına ve ışıldamasına neden olur ve oraya sanki bulutların üzerinde inşa edilmiş gibi bir hava verirdi.

Silesia'nın siperlerinin taçlandığı ve sıra sıra pek çok duvarın arkadan desteklediği sur duvarları yüz ayak yüksekliğindeydi. Saray tam bir kaleydi. Herhangi bir ordu bir şekilde onun duvarlarını aşsaydı dahi, yine de tepelerin eteklerinden geçerek şehrin alt yarısına inmesi ve Kanyon'un bir ucunda savaşıması gerekirdi. Bu kesinlikle istilacı bir ordunun savaşmak istemeyeceği türden bir savaş olurdu. Şehir o yüzden binlerce yıldan beri ayakta kalabilmişti.

Gwen'in adamları durdular. Hepsinin solukları kesilmişti. Gwen onların da huşu içinde olduklarını hissedebiliyordu.

İlk kez, içini bir iyimserlik duygusu kapladı. Burası onların, Gareth'tan uzakta yaşayabilecekleri ve savunabilecekleri bir yerdi. Burada hüküm sürebilirdi. Belki, ama belki, MacGil krallığı burada yeniden ayağa kalkabilirdi.

Srog da ellerini beline koymuş, kendisi de ilk kez görüyormuş gibi durmuş, gururla parıldayan gözlerle, şehrini seyreliyordu.

“Silesia'ya hoş geldiniz.”

BÖLÜM ALTI

Thor şafak sökerken gözlerini açtı. İlk gördüğü şey, okyanusun devasa tepeler halinde yükselip inen ve güneşin ilk ışıklarının kucakladığı yumuşak dalgaları oldu. Tartuvian'ın açık sarı suları sabahın pusuyla ıslıl ıslıl parlıyordu. Gemileri suyun üzerinde sessizce inip çıkarak ilerliyordu. Sadece gövdesine vuran dalgaların sesi duyuluyordu.

Thor doğrularak çevresine bakındı. Bitkinlikten gözleri zor açılıyordu. Gerçekten de hayatında kendisini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Günlerdir denizdeydiler ve dünyanın bu yanı çok farklıydı. Hava nemden o kadar ağırlaşmış ve ısı o derece yükselmişti ki, ciğerlerine hava yerine sel gibi akan bir ırmak çekiyormuş gibi geliyordu ona. Bu da onu halsiz bırakıyor, kollarını ve bacaklarını ağırlaştırıyordu. Kendisini Summer'a gelmiş gibi hissediyordu.

Thor etrafında bir göz gezdirdi ve normal olarak her vakit şafaktan önce kalkan arkadaşlarının hepsinin güvertede yığılmış bir şekilde uyumakta olduklarını gördü. Her vakit uyanık olan Krohn bile, onun yanında uyumaktaydı. Ağır tropik hava onları çok etkilemişti. Kimsenin dümenin başında durduğu yoktu, bundan günlerce önce vaz geçmişlerdi. Dümenin başında durmanın bir anlamı yoktu: yelkenleri dinamik batı rüzgârına teslim olmuştu ve bu okyanusun büyüğü gelgiti sürekli olarak gemilerini tek bir yöne doğru çekiyordu. Bir kaç kez rotalarını değiştirmek istemişlerdi ama faydasızdı. Kaderlerinde sanki tek bir yere doğru gitmek vardı. O yüzden, hepsi Tartuvian sularının onları kendi istediği yere götürmesine boyun eğmişlerdi.

Zaten İmparatorluk'ta gitmemiz gereken yerin ne bile bilmiyoruz, diye düşündü Thor. Gelgit bizi bir şekilde karaya attığı takdirde, diye hesapladı, o kadarı bizim için yeterli olur.

Tam o sırada Krohn ağlamaya benzer bir iniltiyle ayaklandı ve eğilerek Thor'un yüzünü yaladı. Thor elini torbasına daldırarak, geriye kalan son kuru et parçasını ona verdi ama hayvanın her zamankinin aksine eti onun elinden kapmadığını görünce şaşırdı. Krohn önce boş torbaya, sonra da anlamlı bir şekilde Thor'a baktı. Yiyeceğini almakta tereddüt ediyordu. Thor, hayvanın son parçayı ona bırakmak istediğini anladı.

Bu davranış Thor'u çok duygulandırmıştı. O yüzden eti arkadaşının ağzına tıkarak ısrar etti. Thor kısa bir süre sonra yiyeceklerinin biteceğini biliyordu ve bir an önce karaya çıkabilmek için dua ediyordu. Bu yolculuğun daha ne kadar süreceği hakkında hiç fikri yoktu; ya aylarca sürerse? Ne yiyeceklerdi?

Buralarda güneş erkenden doğuyor ve dünyayı parlak ve güçlü ışınlarıyla aydınlatmaya çok erken saatlerde başlıyordu. Sis, yanıp tutuşan suların üzerinde yayılmaya başlayınca, Thor ayağa kalkarak pruvaya gitti.

Orada durarak bakışlarıyla etrafı taradı. Sisin yayılmasını seyrederken, güverte de altında hafif hafif sallanıyordu. Ufukta aniden ince bir hat halinde beliren karayı fark edince, hayal gördüğünü sanarak gözlerini kırptırdı. Nabızı deli gibi atmaya başladı. Evet, bu bir karaydı. Gerçek bir kara!

Kara olağandışı bir şekle sahipti: denize doğru bir saman tırmığı gibi, uzun ve dar iki yarımada halinde uzanıyordu. Sis kalkmaya başlayınca, Thor sağına ve soluna baktı ve sadece elli metre kadar ötede, iki kara şeridinin her iki yanlarında uzanmakta olduğunu görünce şaşırdı. Uzun bir koyun tam ortasına doğru çekilmişlerdi.

Thor bir ıslık çalarak Lejyon kardeşlerini uyandırdı. Sendeleyerek ayağa kalktılar ve telâşla güverteye, onun yanına gelerek etrafa bakındılar.

Soluklarını tutarak bu manzarayı seyrettiler; sahiller Thor'un o güne kadar gördüğü en egzotik sahillerdi. Denize kadar uzanan sık ağaçlı ormanlarla kaplıydı. Ağaçlar öyle sıkı ki, gerilerinde ne olduğunu görmek mümkün değildi. Thor yükseklikleri otuz ayağı bulan ve denize doğru eğilmiş, devasa eğrelti otları, gökyüzüne ulaşmak ister gibi yükselen mor ve sarı renkli ağaçlar gördü. Her taraftan o güne kadar hiç duymadıkları sesler geliyordu. Tanımadıkları türden hayvanların, kuşların ve böceklerin hırıltıları, haykırıışları ve şakımalarıydı bunlar...

Thor güçlükle yutkundu. Esrarengiz bir hayvanlar krallığına giriyor gibiydiler. Buradaki her şey çok farklıydı; havanın kokusu bile değişikti, yabancıydı. Onlara Halka'yı hatırlatan hiç bir şey yoktu burada. Diğer Lejyon üyeleri dönüp birbirleriyle bakiştılar. Thor onların gözlerinden bir tereddüdün geçtiğini fark etti. O sık ormanda onları ne gibi yaratıkların beklediğini merak ediyorlardı şüphesiz...

Ama bir seçenekleri yoktu. Akıntı onları buraya getirmişti, İmparatorluk'un topraklarına girmek için burada gemiden inmeleri gerektiği apaçık ortadaydı.

"Buraya gelin!" diye haykırdı O'Connor.

Hepsi birden O'Connor'un yanında durduğu parmaklıklara doğru koştular. O'Connor eğilerek suyu işaret etti. Orada, geminin yanında yüzmekte olan, parlak mor renkli, on ayak uzunluğunda ve yüzlerce bacağı olan devasa bir böcek vardı. Dalgaların altında ışık saçan bu yaratık, aniden kaçır gibi suyun yüzeyine çıktı. Aynı anda binlerce minik kanat vızıldamaya başladı. Böcek bir süre suyun hemen üstünde uçtuktan ve bir süre yüzeyde kaldıktan sonra yeniden suya daldı. Sonra bütün bunları bir kere daha tekrarlardı.

Onu böyle seyrederlerken, yaratık aniden havalandı ve onların göz hizasına gelerek, dört kocaman yeşil gözüyle onlara bakmaya başladı. Tıslayınca hepsi birden istemsiz olarak irkilerek geriye doğru zıpladılar ve ellerini uzatıp kılıçlarına davrandılar.

Elden öne doğru atılarak kılıcını yaratığa doğru salladı. Ama vurmasına fırsat kalmadan, böcek sulara dalmıştı bile.

Gemi aniden bir sarsıntıyla karaya oturur durunca, Thor ve diğerleri uçarak güverteye çakıldılar.

Geminin kenarından aşağıya bakınca Thor'un yüreği daha da hızla atmaya başladı; altlarında binlerce sivri uçlu, parlak mor renkli küçük kayalardan oluşan dar bir sahil vardı.

Kara! Başarmışlardı.

Elden çıpaya doğru gitti. Hepsi birlikte onu kaldırıp kenardan aşağıya attılar. Teker teker zincire tutunup aşağıya indiler ve sahile atladılar. Thor inerken Krohn'u Elden'a vermişti.

Ayağı yere değince Thor bir iç çekti. Karaya indiği ve sağlam toprağa ayak bastığı için kendisini öyle iyi hissediyordu ki... Bir daha gemiye hiç binmese, hiç dert edinmeyecekti...

Hepsi birden ipleri yakalayıp, gemiyi ellerinden geldiğince sahile çektiler.

"Gelgit onu alıp götürür mü dersiniz?" diye sordu Reece, gemiye bakarak.

Thor da baktı; gemi sahilde emniyette gibi duruyordu.

"Bu çıpaya mümkün değil," dedi Thor.

"Gelgit onu alamaz," dedi O'Connor. "Ama birilerini onu alıp götürür mü, asıl sorun bu."

Thor son bir kez daha gemiye baktı ve arkadaşının doğru söylediğini anladı. Kılıç'ı bulsalar bile, geri döndüklerinde boş bir sahille karşılaşabilirlerdi.

"O zaman geriye nasıl döneriz?" diye sordu Conval.

Thor, attıkları her adımla köprüleri yakmakta olduklarını düşünmeden edemedi.

"Bir yolunu buluruz," dedi Thor. "Ne de olsa, İmparatorluk'ta başka gemiler de vardır, öyle değil mi?"

Thor, arkadaşlarını temin etmek için otoriter görünmeye çalışıyordu. Ama içinden kendisi de pek emin değildi. Bu yolculuğun uğursuz olduğuna giderek daha çok inanmaya başlamıştı.

Hepsi birden tek beden gibi dönüp sık ormana baktılar. Burası gerisinde karanlıklar olan ve yeşil yapraklardan oluşan bir duvar gibiydi. Hayvanların sesleri etraflarında tam bir kakofoni halinde yükseliyordu. Sanki İmparatorluk'ta yaşayan tüm canavarlar bir araya gelerek çığlık çığlığa onları selamlıyordu.

Veya ikaz ediyordu.

*

Thor ve diğerleri bu sık ve tropik ormanda yan yana ve tedirgin bir şekilde ilerlediler. Her biri tetikteydi. Çevredeki bu hayvanların ve böceklerin orkestra halindeki bağırış ve çağırışları öylesine yüksekti ki, Thor kafasını toparlayıp düşünmekte zorluk çekiyordu. Buna rağmen yaprakların gerisindeki karanlığa baktığında bu yaratıkların hiç birini göremiyordu.

Krohn da hırlayarak hemen yanından onu takip ediyordu. Tüyleri sırtında diken diken kabarmıştı. Thor onun bugüne kadar bu kadar uyanık ve tetikte olduğunu görmemişti. Silah arkadaşlarına baktı ve her birinin ellerinin kılıçlarının üzerinde durduğunu gördü. Onlar da tetikteydi.

Saatlerdir yürüyorlar, ormanın daha da derinlerine giriyorlardı. Hava daha da ısınıyor ve daha da ağırlaşıyordu. Kırık dalların izini takip ederek, bir zamanlar bir grup kişi tarafından kullanılmış olduğu belli olan bir yoldan gidiyorlardı. Thor bu yolun Kılıç'ı çalan kişilerin kullandığı yol olması için dua ediyordu.

Thor başını kaldırıp huşu içinde doğayı seyretti: burada her şey destansı bir boyuta sahipti. Her bir yaprak onun bedeni kadar büyüktü. Kendisini devler ülkesindeki bir böcek gibi hissediyordu. Bir ara, yaprakların arasında hışırdayan bir şey görür gibi oldu ama bunun ne olduğunu anlayamadı. Birilerinin onları gözlediği gibi bir hisse kapılmıştı.

Önlerinde uzanan yol aniden yapraklardan oluşan bir duvarla sona erdi. Hepsi birden durup, şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

“Ama yol nasıl böyle ortadan kaybolur?” diye bağırdı O'Connor ümitsizce.

“Kaybolmamış,” dedi Reece, yaprakları inceleyerek. “Orman kendi kendisinin içinde büyümüş.”

“Peki, şimdi hangi yoldan gideceğiz?” diye sordu Conval.

Thor dönüp çevresine bir bakış attı. O da aynı şeyi merak ediyordu. Her taraf daha da sık yapraklarla örtülüydü ve bir çıkış yolu yok gibi görünüyordu. Thor içinin karardığını hissetti. O da ne yapacağını bilemez haldeydi.

Ama aniden aklına bir fikir geldi.

“Krohn,” dedi çömelip Krohn'un kulağına fısıldayarak. “Şu ağaca tırman. Ve sonra bize bakarak hangi tarafa gitmemiz gerektiğini söyle.”

Krohn başını kaldırarak ona anlamlı bir şekilde baktı. Thor, o anda hayvanın onu anladığını hissetti.

Gövdesi on adam genişliğinde olan devasa bir ağaca doğru atıldı ve bir an bile tereddüt etmeden tırnaklarını geçirerek tırmanmaya başladı. Daha sonra, en yüksek dallardan birine çıktı. Dalın ucuna kadar gidip, kulaklarını dikti ve bakışlarını çevrede gezdirdi. Thor, Krohn'un onu anladığını her zaman hissetmişti ama şimdi öyle olduğundan kesin olarak emindi.

Krohn geriye doğru kaydıldı. Boğazından tuhaf bir pırlama sesi çıkararak, ağaçtan indi ve bir yöne doğru ilerlemeye başladı. Savaşçılar ne olduğunu anlamamış gibi birbirleriyle bakıştılar ve hepsi birden dönerek Krohn'u takip etmeye başladılar. Yürüyebilmek için sık yaprakları bir kenara iterek ormanın içinde ilerlediler.

Thor birkaç dakika sonra yolun yeniden açıldığını görerek rahat bir soluk aldı. Kırılmış dallar ve ezilmiş yapraklar daha önceki grubun hangi yöne gittiği sırrını açığa çıkarıyordu. Thor eğilerek Krohn'un sırtını okşadı ve başından öptü.

“O olmasaydı, ne yapardık bilmiyorum,” dedi Reece.

“Al benden de o kadar,” diye yanıt verdi Thor.

Krohn mutlu bir şekilde ve gururla pırladı.

Bükülen ve kıvrılan yolu takip ederek, ormanın derinliklerine doğru ilerlediler. Etraflarını kocaman yapraklı yeni türde ağaçlar ve her biri Thor kadar büyük, rengârenk çiçekler sarmıştı. Bazı ağaçların dallarından kaya büyüklüğünde meyveler sarkıyordu.

Aniden derinden gelen bir hırıltı sesi duyular.

Conval geriye doğru sıçrayarak kılıcına sarıldı, diğerleriyle kaygılı bir şekilde birbirlerine baktılar.

Conval, “Neydi bu?” diye sordu.

“Şuradan geliyordu,” dedi Reece, ormanın farklı bir tarafını göstererek.

Hepsi birden dönerek onun gösterdiği yöne baktılar. Thor yapraklardan başka bir şey göremiyordu. Krohn, dişlerini göstererek hırlamaya başladı.

Ses giderek güçlendi ve ısrarcı bir şekilde devam etti. Nihayet, dallar hışırdamaya başladı. Thor ve diğerleri birer adım geriye gittiler ve kılıçlarını çekerek en kötü olasılığa karşı hazırlandılar.

Ormanın derinliklerinden çıkan şey, Thor’un en kötü beklentilerinin de fevkinde bir şeydi. Tam karşılarında, her birinin ucu kısıkaçlı iki arka ayağı ve havada sallanan biraz daha küçükçe iki ön ayağı olan, Thor’un beş misli büyüklüğünde, peygamberdevesine benzeyen bir böcek duruyordu. Gövdesi parlak yeşil renkte ve pullarla kaplıydı. Titreşen ve vızıldayan minik kanatları, başının tepesinde iki gözü, burnunun ortasında da üçüncü bir gözü vardı. Hareket ettiğinde, boğazının altındaki başka kısıkaçlar da ortaya çıktı. Onlar da titreşiyor ve açılıp kapanarak şaklar gibi bir ses çıkarıyorlardı.

Hayvan onlara tepeden bakarak durdu. O anda karnından kemikli bir kola benzeyen uzun bir kısıkaç daha çıktı. Onlar daha en küçük bir tepki bile göstermeden bu kol uzanarak O’Connor’ı yakaladı ve diğer üç kısıkacıyla onu belinden sardı. O’Connor’ı bir yaprak kadar hafifmiş gibi havaya kaldırdı.

O’Connor kılıcını savurdu ama geç kalmıştı. Canavar onu birkaç kere sarstı, sonra aniden O’Connor’ı yanlamasına döndürdü ve dizi dizi sivri dişleri görünecek şekilde açtığı ağzına atmaya hazırlandı.

O’Connor ufukta beliren acılı bir ölümün beklentisiyle bir çığlık attı.

O anda Thor devreye girdi. Hiç düşünmeden sapanına bir taş koydu, nişan aldı ve canavarın burnunun ucundaki üçüncü gözüne doğru fırlattı.

Çok isabetli bir atış olmuştu. Canavar bir ağacı bile ortadan çatlatabilecek kadar yüksek bir sesle, korkunç bir çığlık attı. Kısıkacından bıraktığı O’Connor boşlukta kaldı ve pat diye bir ses çıkararak ormanın yumuşak toprağının üzerine düştü.

Öfkeden kuduran canavar bakışlarını Thor’a çevirdi.

Thor efelik taslamanın ve bu canavarla savaşmanın faydasız olduğunu biliyordu. Savaşıkları takdirde, erkek kardeşlerinin en azından bir tanesi ve muhtemelen Krohn da ölebilirdi. Ayrıca, böyle bir mücadele onları güçten düşürür ve enerjilerinin boşa gitmesine neden olurdu. Canavar belki de onun hâkimiyeti altındaki topraklarına girdikleri için kendisini tehdit edilmiş hissediyordu. Eğer oradan bir ana önce ayrılırlarsa, belki de onlarla uğraşmaktan vaz geçebilirdi.

“KOŞUN!” diye bağırdı Thor.

Hepsi birden dönerek koştular, ama canavar da onların arkasından gelmeye başladı.

Thor havayı keser gibi üstlerine gelen ve her hamlesinde başını birkaç ayak farkla ıskalayan canavarın tırnaklarının, arkalarındaki bitkileri parçalarken çıkardığı sesi duyabiliyordu. Hepsi tek beden olmuş gibi koştular. Thor arayı biraz açabildikleri takdirde bir yere sığınabileceklerini düşünüyordu. Eğer saklanacak bir yer bulamazlarsa, savaşmaktan başka bir çare kalmıyordu.

Ama yanında koşuran Reece aniden kaydı ve bir dala takılarak yüzükoyun yaprakların arasına düştü. Thor onun ayağa kalkacak vakti olmayacağını biliyordu. Onun yanında durdu, kılıcını çekti ve Reece ile canavarın arasında dikildi.

“DURMAYIN, KOŞUN!” diye bağırdı Thor omzunun üzerinden diğerlerine ve Reece’i savunmak için kendisini hazırladı.

Canavar bir çığlık atarak Thor’un üzerine atıldı ve kısıkacını onun yüzüne doğru savurdu. Thor eğilerek bu darbeyi savuşturdu ve aynı anda kılıcını salladı. Kısıkaçlarından biri uçup giden canavar korkunç bir çığlık attı. Kesilen yerden akan yeşil bir sıvı Thor’un tüm bedenine sıçradı. Thor başını

kaldırıp baktığında, canavarın kısıkcının, kaybettiği hızla yerine geldiğini görerek dehşet içinde kaldı. Sanki Thor bu kısıkaca elini bile sürmemişti.

Thor yutkundu. Bu canavarı öldürmek mümkün değildi. Şimdi bir de onu kızdırmış bulunuyordu.

Canavar bedeninin nereden olduğu belli olmayan bir yerinden çıkardığı başka bir kolla Thor'un kaburgalarına hızlıca vurdu. Thor havada uçarak, kendisini bir ağaç kümesinin üzerinde buldu. Canavar daha sonra bir kısıkcını daha Thor'a doğru indirdi. Thor o anda, başının dertte olduğunu anladı.

Elden, O'Connor ve ikizler öne doğru atıldılar. Canavar Thor'a bir kısıkaç darbesi daha vurmaya hazırlanırken, O'Connor onun ağzına doğru bir ok fırlattı. Boğazına ok saplanan canavar acı içinde inledi. Elden iki kollu baltasını canavarın sırtına indirirken, hem Conven, hem de Conval birer tane mızrak fırlatmışlardı. Bunlar da canavarın boğazının iki yanına saplandı. Reece bu arada ayağa kalkarak kılıcını canavarın karnına soktu. Thor hemen zıpladı ve canavarın kollarından birini daha kopardı. Krohn da onlara katıldı ve havada zıplayarak uzun ve sivri dişlerini canavarın boğazına geçirdi.

Thor'un düşündüğünün ve umduğunun da ötesinde zarar verdikleri canavar çığlık üzerine çığlık atıyordu. Thor onun hâlâ ayakta durması ve kanatlarının titreşmesi karşısında şaşkınlık içindeydi. Bu canavarın öleceği yoktu.

Hep birlikte canavarın, bedenine saplanmış olan mızrakları, kılıçları ve baltayı tek tek çıkarmasını dehşet içinde seyrettiler. Ve bunu yaparken, tüm yaralar da onların gözlerinin önünde iyileşiyordu.

Bu canavarı alt etmek mümkün değildi.

Canavar geriye doğru kaydıldı ve kükredi. Thor ve Lejyon arkadaşları korku içinde başlarını kaldırıp baktılar. Ellerinden geleni yapmışlardı ama yaratığa bir çizik bile atamamışlardı.

Canavar, bıçak gibi keskin kısıkaçları ve tırnaklarıyla onlara tekrar saldırmak için hazırlanıyordu. Thor yapabilecekleri başka hiçbir şey olmadığını anladı. Hepsini öleceklerdi.

Aniden birisi "ÇEKİLİN YOLDAN!" diye bağırdı.

Genç bir kişiye ait olduğu belli olan bu ses Thor'un arkasından gelmişti. Thor dönünce, elinde su kovalarına benzeyen bir şey taşıyan on bir yaşlarındaki bir oğlan çocuğunun arkalarından koştuğunu gördü. Çocuk kovanın içindeki suyu canavarın yüzüne çarparken Thor başını eğerek suyu savuşturdu.

Canavar arkaya doğru kaydıldı. Yüzünün her yanından buharlar çıkıyordu. Tırnaklarıyla yanaklarını, gözlerini ve başını yırtıyor, paralıyordu. Attığı çığlıklar öylesine korkunçtu ki, Thor sonunda dayanamayıp elleriyle kulaklarını kapamak zorunda kaldı.

Canavar nihayet arkasını dönerek yıldırım gibi ormanın içlerine doğru kaçmaya başladı ve yaprakların arasında kayboldu. Hepsini birden dönerek, küçük oğlana yeni bir anlayış, hayranlık ve minnettarlıkla baktılar. Uzunca kahverengi saçları, parlak yeşil ve zekice bakan gözleri olan ve üstü başı yırtık pırtık olan bu çocuk kirle kaplıydı ve çıplak ayaklarına ve kirli ellerine bakılacak olursa, buralarda bir yerde yaşıyor gibi duruyordu.

Thor hayatında hiç kimseye karşı böyle bir minnettarlık duygusu içine girmemişti.

"Bir Gathorbeast'i hiçbir silah alt edemez," dedi oğlan, gözlerini devirerek. "Yakınlarda olduğum ve çığlıkları duyabildiğim için şanslısınız. Aksi takdirde çoktan ölmüş olurdunuz. Bir Gathorbeast ile asla savaşılmayacağını bilmiyor musunuz?"

Thor arkadaşlarına baktı. Söyleyecek bir söz bulamıyordu.

"Ona biz meydan okumadık ki, o bize meydan okudu," dedi Elden.

"Topraklarına girilmediği takdirde onlar da kimseyle savaşmazlar," dedi oğlan.

"Peki ne yapmamız gerekirdi?" diye sordu Reece.

"Birincisi, asla onun gözünün içine bakmamalısınız," dedi oğlan. "Size saldırdığı anda, yere yüzükoyun yatıp, sizi rahat bırakmasını beklemelisiniz. Ama hepsinden de önemlisi, asla koşarak kaçmaya yeltenmemelisiniz."

Thor öne doğru bir adım attı ve elini oğlanın omzuna koydu.

“Bizim hayatımızı kurtardın,” dedi. “Sana çok şey borçluyuz.”

Oğlan omuzlarını silktilti.

“Siz İmparatorluk askerleri gibi durmuyorsunuz,” dedi. “Dünyanın başka bir köşesinden gelmiş gibisiniz. Size neden yardım etmeyeyim ki? Birkaç gün önce gemiyle buraya gelen grubun işaretleri sizde de var gibi görünüyor.”

Thor ve diğerleri birbirleriyle bakiştılar ve oğlana döndüler.

“Bu grubun nereye gittiğini biliyor musun?” diye sordu Thor.

Oğlan omuzlarını silktilti.

“Büyük bir gruptu ve bir silah taşıyorlardı. Silah ağır gibi duruyordu, çünkü hepsi birden taşımaya uğraşıyordu onu. Ben onları günlerce izledim. Onları izlemek kolaydı, çünkü çok ağır ilerliyorlardı. Çok çapaçul ve özensizlerdi. Nereye gittiklerini biliyorum ama köyün ötesinden sonra arkalarından fazla gitmedim. Sizi oraya götürebilirim ve gittikleri yönü gösterebilirim. Ama bugün değil.”

Diğerleri şaşkınlıkla bakiştılar.

“Neden değil?” diye sordu Thor.

“Birkaç saat sonra gece olacak. Burada karanlıkta dışarıya çıkılmaz.”

“Ama neden?” diye sordu Reece.

Oğlan sen deli misin der gibi ona baktı.

“Ethabuglar,” dedi.

Thor bir adım öne gelerek oğlana baktı. Bu çocuğu görür görmez sevmişti. Akıllı, dürüst, korkusuz bir çocuktı ve güzel gönüllüydü.

“Geceyi güvende geçirebileceğimiz bir yer biliyor musun?”

Oğlan dönüp Thor’a baktı, sonra ne diyeceğini bilemezmiş gibi omuzlarını silktilti. Tereddüt ettiği belli oluyordu.

“Söylememem gerekir,” dedi. “Büyükbabam çok sinirlenir.”

Tam o sırada Krohn aniden Thor’un arkasından çıktı ve oğlana doğru ilerledi. Oğlanın gözleri mutlulukla parladı.

“Vay canına!” diye haykırdı.

Krohn oğlanın yüzünü tekrar tekrar yaladı. Oğlan da keyifle kıkırdarak uzandı ve Krohn’un başını okşadı. Sonra dizlerinin üzerine çökerek, mızrağını indirdi ve Krohn’a sarıldı. Krohn da ona sarılır gibi bir hareket yapınca, oğlan isterik bir şekilde gülmeye başladı.

“Adı ne?” diye sordu oğlan. “Ve o nedir?”

“Onun adı Krohn,” dedi Thor gülümseyerek. “Ender bulunan bir beyaz leopardır o. Okyanusun diğer tarafından gelmektedir. Halka’dan. Bizim de geldiğimiz yer orası. Senden hoşlanmış gibi duruyor.”

Oğlan birkaç kez Krohn’u öptü ve nihayet ayağa kalkıp Thor’a baktı,

“Şey,” dedi biraz tereddüt ederek, “sanırım sizi bizim köye götürebilirim. Umarım büyükbabam çok öfkelenmez. Eğer sinirlenirse, şansınıza küsün. Şimdi beni takip edin. Acele etmemiz gerek. Az sonra gece olacak.”

Oğlan döndü ve hızla ormanın içine dalarak yola düştü. Thor ve diğerleri de onu takip ettiler. Thor oğlanın becerikliliğine ve ormanı bu kadar iyi tanımasına hayret etmişti. Onu takip ederken bile zorlanıyorlardı.

“Bazen buralardan geçenler olur,” dedi oğlan. “Okyanustaki gelgit onları bu körfezin tam göbeğine sürükler. Bazıları denizden gelip başka bir yere giderken buradan geçmek isterler ama pek çoğu bunu başaramaz. Ormandaki şu veya bu gibi şeyler onları yer. Siz şanslısınız. Gathorbeast’ten çok daha beter olan şeyler de var...”

Thor yutkundu.

“Çok daha beter olan şeyler mi? Ne gibi yani?”

Oğlan başını iki yana salladı, bir yandan da yürümeye devam ediyordu.

“Bilmeseniz daha iyi olur. Ben burada çok kötü şeyler gördüm.”

“Ne kadar zamandır buradasın?” diye sordu Thor merakla.

“Bütün hayatım boyunca,” dedi oğlan. “Büyükbabam ben daha küçükken bizi buraya getirmiş.”

“Peki ama neden buraya, bu yere? Buradan daha konuksever yerler mutlaka vardı.”

“Siz İmparatorluk’u bilmiyorsunuz, değil mi?” diye sordu oğlan. “Her yerde askerleri vardır ve onların göremediği bir yerde olmak mümkün değildir. Eğer yakalarlarsa, bizi köle yaparlar. Ama çok ender olarak buraya gelirler, yani ormanın bu denli içlerine kadar...”

Sık yeşilliklerle kaplı bir araziden geçerken, Thor önüne çıkan bir yaprağı kenara çekmek için elini uzattı. Ama oğlan aniden dönerek Thor’un elini ittirdi ve:

“SAKIN ONA DOKUNMAYIN!” diye bağırdı.

Hepsi aynı anda durdular. Thor neredeyse dokunmak üzere olduğu yaprağa bir bakış attı. Geniş ve sarı bir yapraktı ve oldukça da masum görünüyordu.

Oğlan elindeki sopayı uzatarak yaprağın ucuna dokundu; bunu yapar yapmaz yaprak inanılmaz bir hızla aniden sopaya sarıldı. Bir tıslama sesi duyuldu ve sopanın ucu bir anda ortadan kayboldu.

Thor şoke olmuştu.

“Bu bir Rankle yaprağı,” dedi oğlan. “Zehirlidir. Eğer dokunmuş olsaydınız, şu anda bir elinizi kaybetmiş olacaktınız.”

Thor çevresindeki yeşilliklere farklı bir yaklaşımla bakmaya başladı. Bu oğlanla karşılaşmış oldukları için ne kadar şanslı olduklarını düşündü.

Yürüyüşlerine devam ettiler. Thor ellerini bedenine yapıştırmış olarak yürüyordu. Diğerleri de öyle... Attıkları her adıma dikkat ediyorlardı.

“Birbirinizin yanından ayrılmayın ve benim adımlarımı takip edin,” dedi oğlan. “Hiçbir şeye dokunmayın, O meyvelerden sakın yemeyin. Çiçekleri de asla koklamayın... Tabii eğer kendinizden geçmek veya ölmek istiyorsanız, o başka...”

“Hey, şu da ne?” diye sordu O’Connor, bir daldan sallanan, ince uzun, sarı renkli devasa meyveyi göstererek. O tarafa doğru bir adım attı ve dokunmak için elini uzattı.

“HAYIR!” diye bağırdı oğlan.

Ama çok geç kalmıştı. O’Connor meyveye dokunur dokunmaz altlarındaki toprak çökmeye başladı. Thor bir anda kendisini toprak ve çamurla birlikte bir tepeden aşağıya kayarken buldu. Bir çamur kayması içindeydiler ve durmak için hiçbir şey yapamıyorlardı.

Çamurların içinde, metreler boyunca ormanın karanlık derinliklerine doğru kayarlarken hepsi birden çığlıklar attılar.

BÖLÜM YEDİ

Erec atının üzerinde oturdu. Güçlkle soluk alıyordu. Karşısındaki iki yüz askere karşı saldırıya geçmek için kendisini hazırlıyordu. Çok kahramanca çarpışmış ve ilk yüz kişiyi saf dışı bırakmayı başarmıştı ama şimdi omuzları zayıflamıştı ve elleri titriyordu. Zihni sürekli savaşıma her zaman hazırdu, ama bedeninin ne kadar dayanabileceğini kestiremiyordu. Yine de, hayatı boyunca yaptığı gibi, elinden geldiği kadar mücadele edecek ve kaderin vereceği kararı bekleyecekti.

Erec bağırarak düşmanlarının birinden çaldığı, kendisine aşına olmayan atı dehledi ve askerlerin üzerine atıldı.

Askerler de, onun savaş çığlığına karşılık vererek ona karşı acımasızca hücumla geçtiler. Bu savaş alanında bugüne kadar çok kanlar dökülmüştü. Hiç kimsenin, galip gelmeden burayı terk etmeyeceği kesindi.

Erec saldırıya geçince, kemerindeki bıçağı çıkardı ve önündeki öncü düşman askerine doğru fırlattı. Bu mükemmel bir atıştı ve adamın boğazına saplanmıştı. Asker, dizginleri bırakarak ellerini boğazına götürdü ve Erec'in umduğu gibi, diğer atların ayaklarının dibine düştü. Pek çok at, ona takılıp yere kapaklandılar.

Erec bir eliyle mızrağını, diğer eliyle de kalkanını kaldırdı. Başlığının koruyucusunu yüzüne indirdi ve bütün gücüyle saldırıya geçti. Bu orduyla mümkün olan en hızlı ve şiddetli bir şekilde mücadele etmesi ve kendisi yaralansa da düşman askerlerinin arasından bir hat açması gerekiyordu.

Erec onlara saldırırken yine bir çığlık attı. Onca yıllık savaş deneyimi işine yarıyordu. Uzun kargısını usta bir şekilde kullanarak bir biri ardı sıra pek çok askeri yere yıktı. İyice çömelerek bir eliyle de kalkanıyla kendisini koruyordu; darbeler her yönden kalkanının ve zırhının üzerine yağmur gibi iniyordu. Ona kılıçlarla, baltalarla ve gürzlerle bir metal fırtınası yaratır gibi saldırıyorlardı. Erec zırhının bu darbelere dayanabilmesi için dua ediyordu. Kargısını sıkıca kavrayarak, elinden geldiğince askeri hakladı ve bu grup içinde bir hat açmayı başardı.

Hızını hiç esmeden atını bir dakika kadar sürdürdü ve karşı tarafa geçmeyi başardı. Önüne çıkan herkesi öldürerek, düşman askerlerinin tam ortasından kendisine bir yol açarak açık alana çıkabilmişti. En azından bir düzine kadar askeri haklamıştı, ama bunun bedelini de ödüyordu. Soluk soluğaydı, tüm bedeni ağrıyordu. Birbirine çarpan metallerin şakırtısı hâlâ kulaklarındaydı. Kendisini, bir öğütücünün içine atılmış gibi hissediyordu. Her tarafının kan içinde olduğunu gördü; neyse ki şans eseri ölümcül bir yarası yoktu. Önemsiz bir iki keşiği ve sıyrığı vardı.

Erec atını bir daire çizerek sürdürdü ve halkayı tamamlayarak yeniden düşman ordusuyla yüz yüze gelmeye hazırlandı. Onlar da dönmüşlerdi ve ona saldırmaya hazırlanıyorlardı. Erec şu ana kadarki zaferinden memnundu, ama nefes alması bile giderek zorlaşıyordu. Ayrıca, bu grubun içinden bir kere daha geçmeye çalışmanın onun sonunu getireceğini de biliyordu. Yine de, saldırıya geçmeye hazırlandı. Savaşta gerilemek gibi bir âdeti yoktu.

Aniden ordunun arka tarafından farklı bir ses geldi. Erec düşman ordusuna arkadan saldıran bir grup asker görünce önce gözlerine inanamadı. Ama sonra onların zırhlarını tanıdı ve yüreği heyecanla hopladı. Bu gelen onun Gümüş'ten yakın arkadaşı Brandt idi. Yanında da Dük ve onun düzinelerle askeri vardı. Onların arasında Alistair'i de görünce, Erec'in içi fena oldu. Alistair'e güvenliği için şatoda kalmasını söylemişti, ama onun Erec'i dinlemediği görülmüyordu. Erec onu bu yüzden anlatamayacağı kadar çok sevdiğini hissetti.

Dük'ün adamları müthiş bir savaş çığlığı atarak düşman ordusunu arkadan saldırdı ve tam bir karmaşa yarattı. Ordunun yarısı savaşmak için onlara doğru döndü. Metallerin birbirine çarpmasıyla müthiş bir şakırtı oldu. Brandt, iki kollu baltasıyla öne geçti ve onunla öncü düşman askerinin kafasını uçurdu. Daha sonra aynı baltayı savurarak bir başka askerin göğsüne sapladı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.